Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Emil Aarestrups samlede skrifter

Citation: Aarestrup, Emil: ”Emil Aarestrups samlede skrifter”, i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s.1. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare01val-shoot-idm140382757477440.pdf (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

RIDDER BRUNO.

I

LORINDE iler ved Ridderens Arm
Saa bleg og bange,
Hun ængstlig klynged sig op til hans Barm
Paa maanlyse Vange.

II

Den Ridder fremiled saa varm og heed
Blandt Bjerge og Fjelde,
LORINDE saa ængstligen Hænderne vreed
Og Taarer mon fælde.

III

Da stod de saa høit paa saa skraadt et Fjeld,
Hvor Grantræet suser,
I dyben Afgrund det kogende Væld
Saa skummende bruser:

IV

O siig, du Skjønne, saa faur og fiin!
Hvad om dig lystes
I Vovernes skummende Brudeliin
Af Klippen at krystes?

2

V

Hvad om du vil flye og ei nævne mit Navn
For Mand eller Qvinde,
Hvadenten du vil i Afgrundens Favn
En Brudgom dig vinde?

VI

Da knæled LORINDE for Ridderens Fod
Paa Fjeldet det øde:
O BRUNO! hvi tørster du efter mit Blod
Og hvad er min Brøde?

VII

Jeg var en Pige uskyldig og fro,
Du bad om mit Hjerte;
Jeg gav dig minHaand, men du lønned min Tro
Med grusomste Smerte.

VIII

Og nu du forlanger, jeg flye skal forladt,
Til Skjændsel og Skamme,
Med Barn under Hjertet i bælmørke Nat -
Men Gud vil dig ramme!

IX

Nei aldrig mere du flygte nu skal,
Saa raabte den Ridder,
Dernede den kantede Steen og Koral
Alt ventende sidder.

X

Ha! snart skal nedstyrte fra Fjeld og til Fjeld
De knusede Bene,
3 og snart skal du sukke i skummende Væld
Saa blodig og ene!

XI

Saa styrted han hende blandt Klipperne ned
I rædsomme Harme;
Vildt stirrede han over Afgrunden bred
Med sænkede Arme.

XII

Da visked han Sveden af Panden bort
Og hurtig bortiled;
Ei før han naaede Borgens Port
Den Riddersmand hviled. -

XIII

Paa Borgen boede ung FULDA, saa mild
Med Terner og Svende,
Og BRUNO længe med blussende Ild,
Kun elskede hende.

XIV

Mod hendes Sol, en Maane var kun
Den blege LORINDE;
Mens Maanen dæmred i natlige Stund
Ei Sol kunde skinne. -

XV

Derfor han sin Viv nedstyrted saa brat
Den Bjergtrold at gjæste,
Saa iled han hurtig i bælmørke Nat
Ung FULDA at fæste.

4

XVI

Da Solen stod høit, I hvælved Capel
Det Bryllup mon stande.
De Riddersmænd ønsked ham alle godt Hæld
Og Lykke for sande.

XVII

Med Kjerte lyses det Brudepar
I prægtige Kammer,
Saa sælsom i Sind Ridder BRUNO var -
Samvittighed rammer. -

XVIII

Da Midnatsklokken paa Taarnet slog
Sig Døren oplukked,
En iiskold Haand om Panden ham tog,
Tre Gange det snkked. -

XIX

I ængstlige Drømme ung FULDA laae
Og Slikkene hørte,
Sin Arm hun monne om Ridderen slaae
Han ikke sig rørte. -

XX

Hun følte paa ham, saa kold var hans Kind.
Saa ængstlig og bange
Hun kaldte; og Tjenere styrtede ind
Med Fakler saa mange. -

XXI

Med Fakler de monne for Brudeseng staae
Og Flammen den lyste;
5 Da BRUNO iiskold og stivnet laae; -
Hver Riddersvend gyste. -

XXII

Ung FULDA sad som en udhugget Steen
Paa Bolstrene bløde,
En Rædsel foer gjennem :Marv og Been.
Af Skrækken hun døde. -

XXIII

Da flygtede alle saa ræd i Sind; -
Og hæslig nu tuder
Om Midnat, Stormene ud og ind
Af brustene Ruder. -

6

SONNET.
(til SIBBERNS Erindring)

Mørk over mig sig sorte Graner foued,
Skyedragen skjulte Stjernens Zitterglands,
I hver en Fjeldkløft Nattens Aander trued,
For Tvivlens Afgrund svimlede min Sands.

Med rædsom Alvor Klippen paa mig skued,
En Gysen foer i Høstens gule Krands,

Blaalige Flammer over Dybet lued,
Forfærdet flygted lysen Alfedands. -

Men Gud er nærmest os, naar størst er Nøden!
En Engel sendte han med Tryllestaven,
Berørt af den mit Øie sig oplod.

Og see - nu spired Livets Frugt af Døden,
Sig Aanden svang forklaret over Graven
Og Synden tvetted Jesu med sit Blod.

7

RASK HVIRVLES VI I TIDENS STORE DANDS

Rask hvirvles vi i Tidens store Dands
Vildt famlende blandt Haabets gyldne Ranker;
Til Kamp, til Lyst gaaer Veien, Hjertet banker -
Da tabes Øieblikkets friske Krands.

Da røver Glemsel det Forgangnes Glands,
Men huld og blid en Møe paa Veien vanker;
Vemodig hun de tabte Blomster sanker,
Og følger efter med sin blege Krands.

Naar Øiet stundom da tilbageskuer,
Da staaer hun smilende, paa Krandsen peger,
Og ved hvert lille Blad fornøier sig.

Naar ogsaa Dem bestraaler Mindets Luer,
O gid der da, i hendes Blomsterbæger,
En duftsød Reseda maa staae fra mig!

8

EPIGRAMMA OVER CORREGGIO. (efter FABIO SEGNI, GENTILHUOMO FIORENTINO)

Da end Aanden behersked Malerens dødlige Lemmer,
Ginge Chariterne frem, bade ydmygelig Zens:
Ingen andens Haand, alnaadlge Fader, end dennes,
Ingen anden lad male os! det er vor Bøn.
Og Olympens høie Behersker tilnikked dem Bifald,
Hævede Ynglingen strax op til sin skinnende Borg,
At nærværende han desbedre Chariternes Billed
Fatted, og, uden Slør, nøgne, Gudinderne saae.

EPIGRAMMA OVER ØELENSCHLÄGERS GORREGGIO.

Længst alt var i den høie Himmel den hellige Maler,
Da Poesien gik frem for den Almægtiges Stol,
Knæl te og sagde: Herre! udsend mig at hædre din Kunstner!
At ei hans dunkle Grav savner Tragoediens Sang;
Thi i Livet og Døden, du veed, jeg ham elskte af Hjertet!
9 Ogsaa min kjæreste Skjald vier til Sangen jeg ind
Da tilstod den almægtige Fader Datteren Ønsket;
Og fra Norden lød, dæmpet, den tragiske Sang -

10

OVER FOSTBRØDRENE.

Hvo saae ei Laokoons snogombugtede Dødskamp
Mandens martrede Kraft, Børnenes piinllge Angst
Hugget i Marmorblokken? Hvo har ei noksom-beundret
Livs og Skjønheds vildtsprudlende Styrke, af Qval
Lokket Mig Vandets Skumspring fra den rolige Flade
Til dødmattende Pragtsyn, hvis fortærende Ild
Driver med Skræk og Gru klart frem kunstherlige Frugter?
Det har Digteren her virket med skabende Aand
Virket med Dybsindsord og med hjertegribende Pathos
Derfor kan stolt vort Nord skue paa Grækeren hen -

11

NATSEILERSKEN.

I

I Havfruer smaae!
Og I Bølger blaae!
Saa lystig vi Dandsen skal træde!
Jeg sad derhjemme saa mod i Sind,
Jeg kunde ei andet end græde;
Nu svinger min Baad sig i susende Vind

Og Bølgen mig vugger paa Dybet.

II

I Havfruer smaae!
Og I Bølger blaae!
Jeg eder en Vise vil sjunge.
I Egelye, paa Blomstervang,
Jeg kan ei røre min Tunge;
Men i Stormen toner saa sødt min Sang,
Hør Jomfruen sjunger paa Bølgen!

III

Der var en Møe
Paa den grønne Øe,
Hvor Drueguld Bjergene krandse,
Hende fryded ei Hyrdernes muntre Sang
Og ei Hyrdindernes Dandse,
I Barmen boede en voldsom Trang,
Og ingen forstod hendes Smerte.

IV

Men en Sølvskye baer,
Som en Solstraale klar,
12 En guldlokket Engel til Dalen;
Da fremlued Gløden i Jomfruens Bryst,
Bort flygtede Sorgen og Qvalen:
Hendes Hjerte splred mod Himlen lyst,
Med Elskovs hellige Blomster.

V

Og Englen foer
Atter fra Jord
Til Hjemmets straalende Rige.
Gjennem Ætfaren Sølvervingen den baer,
Taus stod den skjælvende Pige;
Da saae hun den blive en Stjerne klar,
Som lyste Bjerget og Bølgen.

VI

Nu I Haffruer smaae!
Og I Bølger blaae!
Nu slyng mig lystig i Dandsen!
Imod den glimtende Stjerne hist
Henruller, Smaavover, i Glandsen!
Der venter den salige Engel mig vist,
Den venter med Brudekrandsen!

VII

Saa sang den Møe
Paa mørke Søe,
I vildthengyngende Snekke. -
Men Moderen vaagner om Midienat,
Hende ængstlige Drømme skrække;
Med Gru hun farer af Sengen brat:
Hvor er du, min Datter, du Kjære?

13

VIII

Hun er der ei!
Paa Bølgens Vei
Hun dandsed med natlige Vinde! -
Den Moder sig jamrer ved øde Strand,
Hun kan sit Barn ei finde; -
Men hist blandt Siv, ved det gule Sand,
Der svømmer en blegblaa Lille.

ROMANCE,
(efter TIEDGE)

Saa rød, bag Løv og Qvist,
(Se Bind V)

TILSTAAELSEN.
(efter W. BLUMENHAGEN)

Den gule Strøm i Aftenrøden bølger
(Se Bind V)

14

TIL ET BARN.

O hulde Barn! du med det lyse Øie!
(Se Side 119)

TIL ROSENTRÆET I LAURAS VINDUE.

Glødende Rose, halvskjult af de vaargrønne Blade!
Stille dig kysser mit Blik ømt gjennem Rudens Crystal.
Ak! saa livsaligt i Dag henrykker dit venlige Smiil mig,
Glædens himmelske Glands lyser din purpurne Kind
Sikkert den Yndige nys, med Kildens straalende Vandspring,
Lædsked din tørstige Rod, livned din gyngende Green:
Derfor i Fryd, i blomstrende Fylde du slynger din Bladkrands,
Aabner for hende din Barm, spreder for hende din Duft.
O hvor lykkelig er du! Paa dig de sjælfulde Blikke
Kjærlig vel mangenengang dvæled i Tankernes Flugt;
Stundom den Yndige vel, med stilleblussende Kinder
15 Hælded sig blidt over dig, støttet til snehvide Arm.
Føelte du da - ak! fornam du den elskov- duftende Aande?
Tolked dig lønlige Suk Sjælens det mystiske Sprog?
Randt fra Himlen ei en Taare ned paa din Stengel?
Glødende Rose du! Kjærligheds smilende Blomst!
Siig: talte aldrig om Elskov de frygtsomt- bævende Læber?
Hvidsked aldrig mit Navn stille den rødmende Møe? -
- Glødende Rose! min Kjærligheds ømme Veninde!
Ak, hvi skjuler du dig bly bag det saftgrønne Blad?
Lærte det saaledes dig den grumme Hjerternes Dronning?
Skal end den brændende Pul dybere saare mit Bryst?
Ak, du jager dog ei mit dristigflagrende Haab bort!
Skjælmsk paa dit grønne Gevandt stirrer den smilende Alf,
Grunder, og danner sig snildt af Bladets haab- vinkende Farve
Kunstig et trøstende Svar, Balsom for Elskerens Sjæl.

16

DA VINDUET VAR FROSSET.

liskolde Graaskjæg, som Stormene hvirvle fra Norden!
Smertelig saaret du har Sangerens elskende Bryst. .
Boer Ingen Kjerligheds Gnist i dit grumme steenhaarde Hjerte?
Nei, afskylige Trold! Hjerte ei boer i din Barm!
Yndig og kjærlig er selv det iisombeltede Hekla,
Naar af det rygende Svælg Ildsluen flammende staaer,
Mod din giftsvangre Natsjæl! - Hæv kun dit dødkolde Ilsspyd!
Drag i din Vælde kun frem! ha, men jeg trodser din Magt!
Phøibos Apollon, du Straalende! høit anraaber din Søn dig,
to Ei om at fylde hans Sjæl mægtig med Sangdriftens Ild,
Ei om at stemme hans Luth til sødthensmeltende Samklang;
Nei! om din kraftige Bistand Frostkjempen brat at betvinge;
Du kan kun fængsle hans Arm, grusom han leer af mit Mod. -
Jag dine flammende Heste, udsend dine glødende Pile,
17 Smelt i din lynende Glands hurtig det djævelske Værk! -
Snekongen viger i Dalen - Triumf, Triumf! vi har seiret!
Pilen glødende traf; Isen udbløder sit Liv. -
Langsom rinder det hen, sig Ruden stille forklarer,
Rosenskjær glimter alt frem - fængslende Troldom er løst!
Fly nu til Natten, Barbar! og sæt ei dine Dødningeblomster
Meer i den Yndiges Sted, som kun for Kjærlighed groer!

18

SERENADE.

*

I

Hæv, kjælne Cither, nu din Røst!
Igjennem Ruden Lampen skimter;
Saa Haabet i mit Hjerte glimter.
Hæv, kjælne Cither, hæv din Røst!

II

Ak, Lina, hør min stille Sang!
En bange Hilsen den dig bringer;
Tung er af Graad de lette Vinger,
Som fordum den mod Himlen svang.

III

Forgjængeligheds blege Glød
Nu Midnats kolde Møe omfatter;
Fortvivltes Suk, Bachantens Latter
Hun vugger i sit dunkle Skjød.

IV

O søde Stemme! Englerøst!
Hvidsk gjennem Luftens stille Bølger,
Om Elskov sig bag Tornen dølger;
Ak! Længsel stormer i mit Bryst.

V

O Lina, hør! ei Rosen meer
Er stolt af sine Purpurflammer,
De svandt i Nattens Dødningkammer
O har du Natviolen kjær?

19

VI

Ved Dagens Lys du den vel fandt,
Prydløs at bøie lave Stengel,
Men Natten vinker Blomstens Engel
Til Stjernen i sit Duftgevandt.

VII

Du Elskte! ja, en Natviol
Vel nævnes raaa mit ømme Hjerte,
Til Natten hvidsker det sin Smerte,
Undselig for den lyse Sol.

VIII

Du tier Lina? Hører du
Taus paa min Kummers dumpe Klager?
Den kolde Muur mit Suk gjentager,
Den er ei kold og grum som du!

IX

Sank det da ei, sank Gittret ei,
Som stedse grusom os adskiller?
See! - Maanen, over Bjerget, triller
Sin blanke Vogn paa Skyens Vei!

X

Den kommer med sit Brudeblus,
Den troer - ak! at i Linas Kammer
For mig et kjærligt Hjerte flammer;
Fly, Maane, fly! og sluk dit Blus!

XI

Vel Farven svandt, og Gittret svandt,
Men Rosen kun om Roser drømmer,
20 Og Nattens Blomst sin Duft udstrømmer,
For Elskovs Fod sin Død den fandt.

XXII

Sov, Lina! sødt i Glædens Arm,
Din Yndlings Billed Drømmen kalder;
Min Taare paa din Sjæl ei falder,
Den triller i min Lyras Barm!

21

VAARSANG.

I

Himmelblaa
Og Fuglesang,
Smilende Vang
Og speilklar Aae
Rundt om mit Hjerte i Dandsen gaae.

II

Længselsfuld stirrede Bruden
Ofte og tidt gjennem Ruden,
Sukked i snehvide Dragt.
O Qval og Lyst!
Den Jomfrues Bryst
Blødte ved Elskovs Magt

III

Thi mulmsort Nat
Og Vinterkuld,
Det nøgne Krat
Af Snee saa fuld
Til Jomfruen' beiled saa lidet huld.

IV

Men Sorgen Glæden undfanger,
Og paa den straalende Ganger,
Hjelmprydet, i Pantserplade,
Kom Beileren,
Baade huld og ven,
En Kjemperose i gyldne Blade.

V

Og Fuglesang
Og Himmelblaa
Smilende Vang
Og speilklar Aae
Rundt om hans deillge Ganger sprang.

VI

Da Øie og Læbe de mødtes;
Pagten, den evige, knyttes.
Møen bæved saa rosenrød,
Og en Trylleklang
Fra Bjerget sprang,
Viola laae i Moderens Skjød.

VII

Og Blomsterduft
Og Liv og Lyst,
Glødende Luft
Og Foraarskys
Nu slynger om hende, i landlig Dands,
En Tryllekrands.

VIII

Hør derfor, Smaapiger, som vanke
I Græsset, Violer at sanke,
Hører hvad Sangeren spaaer:
Hvert muntert Sind,
Hver Rosenkind
Fanger en Brudgom i Aar,
Skjøn som den blomstrende Vaar!

23

IX

Thi Himlens Blaa
Og Fuglesang,
Den speilklare Aae
Og grønklædte Vang
Liig smilende Engle min Harpe slaae!

TIL DEN ELSKTES ØINE. -
(efter THEODOR KØRNER)

Øine, ømme Sjæleblomster,
(Se Bind V)

24

SKJØN LILALY.

I

Nu skjuler Natten By og Vang,
Nu toner det med sælsom Klang
I Skovens Dyb, blandt dunkle Træer;
Ak, hørte du det min Hjertenskjær,
Skjøn Lilaly! Skjøn Lilaly!

II

Hvor bliver ei mit Bryst saa fuldt
Ved Lyden af det Navn saa huldt,
I Favn mig iler Eng og Lund,
Jeg mangler, ak! den ene kun,
Skjøn Lilaly! Skjøn Lilaly!

III

Sov sødt, du lille Fuglehær!

Dig truer ei min Bøsse meer.
Sov paa din Green med rolig Hu,
Dit Liv herefter skylder du
Skjøn Lilaly! Skjøn Lilaly!

IV

Jeg sigted paa et Duepar,
Det blev den søde Pige vaer;
Da trak min Haand hun hurtig ned,
Og Skjænd mig gav, saa vred, saa vred,
Skjøn Lilaly! Skjøn Lilaly!

25

V

Hvad, vilde Knøs! - hun spurgte mig
Hvad ondt gjør vel de Stakler dig?
Og Taarerne hende i Øiet stod -
O hvor du dog er from og god
Skjøn Lllaly! Skjøn Lilaly!

VI

I Skovens Mørke, fjern- og nær,
Og i det dybe Stjerneskjær
Der nikker hun og vinker mig,
Hver Kilde synger kun om dig
Skjøn Lilaly! Skjøn Lilaly!

VII

Den Smukkest' er hun og forsand
I Byen, ja i det hele Land.
Derfor imorgen, Fugle smaae!
Med Triller og Sang I hilse maae
Skjøii Lilaly! Skjøn Lilaly!

VIII

Maaskee endnu hun vaagen er,
Og tænker paa den Jæger kjær;
Dog ei i Fjernet hører hun
Mit Valdhorns Røst i dunkle Lund:
Skjøn Lilaly! Skjøn Lilaly!

26

JESUS PAA HAVET.

En Aftenstund den Herre Crist mon vandre
(Se Side 118)

DEN STILLE GLÆDE.

Hvorfor skal jeg vel sørge, hvorfor græde,
At Elskte ei den søde Lue kjender,
Som længst alt i mit unge Hjerte brænder,
Og mine blege Digte rosenklæde?
Hvorfor skal jeg vel sørge, hvorfor græde,
At hun sit Stjerneblik fra mig bortvender,
Maaskee til mere gylden Stjerne sender?
Skal Elskovs Due sukke i en Kjæde?
Er det ei nok, jeg stille glad kan hvile
Hos Blomsterne; naar de: "vi elske!" synge,
"Jeg ogsaa!" henrykt svare kan de Kjære?
Troe I, de Lykkelige haanligt smile?
Saa skynd jer da, den bedre Krands at slynge,
En stakkels Sanger tør ei fordre mere!

27

PAAMINDELSE.

Vogn, dorske Sjæl! vogn op, hvor kan du sove?
Den dybe Nat staaer i den lille Stue.
Seer du bag Ruden ei Min Stjernelue?

For dig den lyser, og for vilde Skove,

For tause Bye, for Havets mørke Vove.
Klar tegner den sin Vei paa dunkle Bue;
Den kan sin egen søde Glands ei skue,
Den fromme Pilgrim kan kun Herren love.

O Himmelvandrer! Straaleklædte Stjerne!
Afspeilet i min Sjæl fra natblaa Fjerne!
Som du, en Himmelblomst, jeg var saa gjerne!

"Saa fold da ud, hvad i dit Bryst har hjemme!
Og kan end Jorden ei din Duft fornemme,
Ham møder den!" - saa lyder Stjernens Stemme.

28

SØRGEDRAGTEN

See I Floret om min Elsktes
(Se Side 120)

UNG ALVER.

I

Det var ungen Alver,
Han gaaer i grønnen Lund,
Hvor Drauger tyst omride
I mørke Midnatsstund.

II

Der hopped mellem Moserne
De Lygtemænd omkring,
Blandt Skovens Stammer dandsed
De Ellemøer i Ring.

III

Ung Alver ganger uforfærd
Til breden Marmelsteen,
Der hviler under Høien
Hans Moders hvide Been.

IV

Hør I, Fru Signe! Moder min,
Hør Eders Søn saa kjær!
I hjelpe mig til Ganger
Og goden Heltesværd!

29

V

Da revned Muld og Marmelsteen,
Og ned sank Bøgetop;
Det Lug, i hvide Lagen,
Af Graven skjød sig op.

VI

"Du vandre ud imorgen aarl,
Alt til den øde Strand;
Du Sværd vil faae, som Staalet,
Liig Klæde bide kan."

VII

"Du vandre ud imorgen aarl,
Alt til den dunkle Skov;
Da Ganger vilst du fange
Med guldbeslagen Hov." -

VIII

Ung Alver gaaer til Strande aarl,
Til Strande han mon gaae;
En Trold der sliber Sværdet,
Alt paa det Fjeld saa graa.

IX

Og hør nu, vilst du give mig
Dit gode blanke Sværd,
Jeg giver dig da dobbelt
Flux alt hvad det er værd.

X

Tag du Sværd med skarpen Od,
Om du dertil har Mod;
30 En Jotun har det slebet,
Det drikke vil dit Blod.

XI

At fange Sværd med skarpen Od,
Dertil jeg haver Mod!
Slog han med det neder
Den Trold brat for sin Fod.

XII

Gaaer han nu med Sværd saa blank
Op i den dunkle Skov,
Der møder ham en Ganger,
Alt med guldslagen Hov.

XIII

Saa rider han paa Ganger sin
Alt over grønnen Land;
Tak have nu Fru Signe,
Hun hjalp den Riddersmand!

XIV

Han rider under Lide grøn,
Udi den Aftenstund,
Den Ganger tager Veien,
Alt til den Rosenslund.

XV

Ung Alver høiner sig fra Hest,
En Borg da brat han saae;
De gyldne Spiir sig hæved
Saa høit i Luftens Blaae.

31

XVI

Paa Taget lued Aftensol,
Det tækket var med Guld;
I VIndvets Karm mon stan.de
De Møer vennehuld.

XVII

Ung Alver rider frem mod Borg,
Med Sværd paa Port han slaaer;
Op sprunge gyldne Porte,
Med Staal var lagt den Gaard.

XVIII

Der stode djærve Riddersmænd,
Vel hundred udi Tal.
Ung Alver bandt sin Ganger,
Og treen i høien Hal.

XIX

Hil være Eder, hulde Møer!
Alt under Skind og Maard;
I Nattely mig unde
I Eders fagre Gaard!

XX

Frem treen da en Jomfru fiin,
Klædt udi Silke blød;
Store gule Lokker
Om Skuldrene nedflød.

XXI

De klare Taarer trilled
Paa hendes Rosenkind.
32 Sukke steeg fra Barmen,
Hun var saa mod i Sind.

XXII

Saa fyldte hun det gyldne Horn,
Alt med den brune Mjød.
Derpaa med Tugt og Sømme
Ung Alver hun det bød.

XXIII

Han skued paa den venne Møe,
Sit Blik mod Jord hun slog,
Kunde for Graad ei tale,
Da hendes Haand han tog.

XXIV

Og hør du Blomme faur og fiin,
Hvad jeg vil sige dig!
Hvad saa dit Hjerte knuger,
Du dølge ei for mig!

XXV

Ak, ak! du ædle Ungersvend,
Som kommen er til Gaard!
Min Smerte og min Kummer
Ei lindre du formaaer.

XXVI

Min Fader var en Greve riig,
Og dertil vild og stolt.
Hans Hovmod har forsanden
Vor store Sorg forvoldt.

33

XXVII

Jeg var kun et lidet Noer,
Min Moder sad ved Teen;
Ind da kom de Trolde,
De gjorde os stor Meen.

XXVIII

Min Fader hug de Hovdet fra,
Udi den Borgegaard,
Hvor livløs nu, som Stene,
Hans gode Kjemper staaer.

XXIX

Min Moder ligger i sorten Muld,
Alt under grønnen Lind,
Ingen kom da siden
Af Borgen ud eller ind.

XXX

Den mægter kun at frelse mig,
Som Raad af Død mon faae,
Som Tryllesværdet fører,
Den Jotun sliber paa.

XXXI

Og kan kun saadan frelse dig,
Da er det sikkert mig;
Du sige kun hvorledes,
Jeg redder, Hulde, dig!

XXXII

Lovet være Himlens Gud,
Est du min Frelser kjær!
34 Rid dig rundt om Borgen,
Alt med dit blanke Sværd.

XXXIII

Rid forbi det Borgeled,
Vel trende gange tre!
Sagt det er at Under
Heel store da vil skee.

XXXIV

Ung Alver red om Borgeled,
Vel trende gange tre;
Store var de Under,
Han brat da fik at see.

XXXV

Jorden bæved trindt omkring,
Det blev den svarte Nat.
Derpaa med langsom Torden
Fremlyste Dagen brat.

XXXVI

Guldklokken høit fra Taarnet klang,
En Stork derhen sig svang;
De blanke Mure skinned,
Den faøie Port opsprang.

XXXVII

Glainmed bidske Hunde høit,
Stamped stol ten Hest;
Ind reed Alver atter,
Alt som han kunde bedst.

XXXVIII

Buldred da de Kjemper stærk
Udi den Borgegaard,
Sjunge høit af Gammen,
Med Spyd paa Skjold de slaaer.

XXXIX

De Møer løbe hid og did,
At skjænke Viin og Miød,
Herlig blnssed Kinden,
Som Rosenblommen rød.

XL

Ung Alver fanger Jomfru fiin,
Og saa dertil den Borg.
Tak have nu den Ridder,
Han endte al den Sorg! -

SANGERLYKKE,
(efter LA MOTTE FOUQUÉ)

Om Elsktes Dør sig Skjalden sneg,
(Se Bind V)

BLOMSTEROFFERET.

Her staaer Huset - I den mørke Gade
(Se Side 136)

NATSANG.

I

Kom, o Slummer!
Nectardrik I Sorgens Stund!
Kors og Kummer
Luller du saa sødt i Blund.
Sagte dine Klokker ringe,
Tausheds dybe Qvad de klinge,
Qvadet, som saamangengang
Englen ved min Vugge sang.

II

Hellig, hellig!
Toner Klokken i din Hal.
Hellig, hellig
I dit Ly vi knæle skal.
Livet der og Døden mødes,
Underfulde Syner fødes,
Ahnelse af Mindet groer,
Og til Drømmering sig snoer.

III

Bort med Tanker!
Tanken er en verdslig Skat;
Troen banker
Dristig kun paa Gravens Nat.
Sandselivets Fakkel slukkes,
Evighedens Dør oplukkes,
Hyllet i det dunkle Flor
Løftes vi fra Grav og Jord.

37

IV

Sover, sover!
Arme Brødre! gaaer til Ro!
Herren vaager
Over Fredens stille Bo.
Søvnens Møe sin Psalme synger,
Uskyld hun i Vuggen gynger --
Synder! ak, fortvivl dog ei!

See, hun venter ogsaa dig!

38

DEN NAIVE.

Bondepige! lille Bondepige!
Kjender du Cytheres kjælne Hytter?
Skal vi os derhen i Aften snige?
Dunkelt Løv for Storm og Regn beskytter.

"Hvad skal dette hedensk' Kram vel sige,
Som du veed jeg slettes ikke skjøtter?
Ind af Vindvet til mig kan du stige;
Der paa dig, min Kjæreste! jeg lytter."

Nytaarsnyet brænder over Skoven!
Bondepige! lille Bondepige!
Skal vor søde Fryd da aldrig falme?

"Tys, min Kjærest! Her er Psalmebogen.
Lad nu Bladet os vor Lykke sige -
Ja, min Tro! det er en Brudepsalme!"

GULDRINGEN.

Ved Stranden sad den Pigelil.
(Se Side 137)

39

NYTAARSVERS

*

Musa kom med Blomsterkurvens
Søde Pragt ved Vintertide.
"Nytaarsmorgnen maa du feire
Blaalig i den hvide Snedragt!" -
Og jeg søgte, og jeg leded
Vildsom mellem Farve vrimlen,
Lyttede til Blomsterflammens
Sagte Hvidsken, ak! og fandt en

Sommerrose rød og rund. -
Musa saae betænksom paa mig -
Ak, den lille søde Pige
Kunde dog vel sagtens vide,
Hendes Sanger maatte fatte,
Hvad det hulde Øie siger -
Kjære Hanne! glad og ærlig
Dig jeg rækker Sommerrosen,
Fuld af Ømhed, rød af Sang.

Musa saae med Taareblikke
I de røde Blomsters Luer,
Tog sørgmodig op af Kurven,
Ak! en snehvid Rosenstok. -
Stakkels Pige! hvorfor græder
Du idag? jeg spurgte venlig. -
40 "Seer du ikke" gjenlød Svaret,
"Vissen er min Rose hvid,
Rosen, som jeg kjærligt pleied
Snehvid i den hvide Vinter,
Den hvormed jeg Stakkel troede
Ret at ville glæde dig;
Tornestilken skikker det sig
Dog jo ei at give nogen."
Stille, stille, søde Musa!
Hvem du Rosen undte, veed jeg.
Hende vil jeg Stengjen give,
Tornet vel, men frisk, og haabgrøn.
Hun vil Gaven venlig tage,
For at stille Sorgen din,
Og din Sangers Ønske er, at
Stilkens spæde Rosen-Torne
Ret den Kjære saare maae.

Understærke Troldomstraade
Om min Sjæl sit Næt udspender.
Sødt dit Navn i Sangens Kilder
Vinker mig med mørke Gaader;
Lige Alder Engen smykked
Med saamangt fortroligt Minde;
Barnelegen risted Runer
Dybt i Hjertets stille Drømme,
Evig de min Sjæl bevæger;
Og din Stemme tidt gjentoner
Dunkel fra min Lyras Sangbund.
Kan du derfor, mægt'ge Stjerne,
Som mit Liv saa stærk omfatter,
41 Kan Du undres, at jeg bringer
Dig en mystisk Nytaarsvise,
Om den mørke Hjertegaade,
Og med Nøglen til dens Løndom?
Kan du undres, at jeg beder:
Øv mod mig, o dunkle Stjerne!
Øv dit Herskab fromt og mildt?

BEGEISTRINGEN OG ORDET.

Dernede ved den grønne Aae,
(Se Side 182)

KONNINGEN OG HANS BRUD.

I

Den Pigelil stander ved Borgeled
I paltuge Klæder og fryser;
Konningen sidder ved Bordet bred
Mens Ilden Hallen oplyser.

II

Støtter han Haand alt under Kind:
Gud give jeg Brud monne fæste!
Smilte da alle de Møer under Skind,
Enhver da tyktes den bedste.

III

Meldte hans Moder, Fru SIGRID, paa Stand:
En Møe du dig vel monne fæste
Af høviske Møer udi al Land
Du kan dig jo vælge den bedste.

IV

Alle de Piger da dandse for mig
Med spæde Fødder paa Tillie;
Bruden skal jeg da vælge mig,
Alt efter min gode Villie.

V

De Spillemænd samles i Konningens Gaard,
De Møer ere alle saa prude;
Alt ved det Borgeled paltug da staaer
Den Pige og grædder derude.

43

VI

De Spillemænd Tromme og Strengeleeg slaae,
De Hofmænd stande I Rade;
Lystelig monne Dandsen da gaae,
Og alle vare saa glade.

VII

Konningen seer af Vinduet ud,
Og seer han sig ud saa vide:
Hvad for Pigelil stander drud
Og grædder de Taarer stride?

VIII

Hør mig, du min liden Smaadreng,
Den Pigelil hid du mig føre!
Hurtig iilte den liden Smaadreng,
Paltuge Møe at fremføre.

IX

Alle da saae paa den usselig Møe
Som skidden Kofte mon bære;
Øinene skinned som Sol udi Søe
Og Kinderne røde mon være.

X

Under den Hætte saa sort og saa fæl
De guldgule Lokker sig skjule;
Naar hun da dandsed saa let paa det Fjæl,
De andre af Avind mon skule.

XI

Men Konningen saae paa hende saa glad,
Hans Bryst derved sig mon hæve;
44 Som liflig i Vinden det Rosenblad,
Hun yndelig monne omsvæve.

XII

O hør, I, min Moder saa faur og saa kjær!
Til Pigen hist staaer min Begjere;
Paltug er Kjortlen, men dannis hun er,
Jeg hende vil fæste med Ære.

XIII

Ikke du fæste en ynkelig Træl,
Saalidet det Konningen sømmer.
Kjær Moder! o see dog, hun dandser saa vel,.
Og Hætten Guldklokkerne gjæmmer.

XIV

O, see dog den Kind, hvor rund og hvor rød,
O see, hvor hun smilker, den Venne!
Og Haanden den spæde, er hvid og er blød,
Blandt alle jeg fæster kun hende.

XV

Jeg lader de Silkeliin sømme og sye
Og Skarlagenskind vel tilskjære,
Den Pigelil er baade høvisk og blye,
Hun Drotningeklæder skal bære.

XVI

Den Pigelil kaares til Brud paa Stand,
Da monne hun ei mere græde;
Hun skulde have den Konning til Mand,
Da mon hun i Hjertet sig glæde.

45

XVII

Listelig kneeb hende Kongen i Kind:
Du sidde hos mig paa Hynde!
Aldrigen var jeg saa glad udi Sind,
Som naar jeg skued din Ynde.

XVIII

Meldte den unge Brud paa Stand,
For Kongen og al det Følge:
Jeg er en Kongedaatter for sand
Og vil dig det ikke fordølge.

XIX

Ret aldrigen var jeg en ynkelig Træl,
Min Fader har Lande og Slotte;
Men Konningen skulde elske mig selv,
Og ei hvad Fader min aatte.

XX

Da Kongen sig blev udi Sind saa glad,
Og Brylluppet lod han flux stande.
Festen feiredes ni Dage i Rad,
Vidt om i Konningens Lande.

SMERTE OG TRØST.

Dybt smerter det vor Ven KOTILL,
At ei hans JUTTA sig forbedre vil;
Dog trøster det den arme Mand,
At hun sig ei forværre kan.

46

DRANKERGLOSE.

Solguden hver en Aften viger
Og I sin vaade Seng nedstiger,
Dog staaer hver Dag han aarle op. -
Ha, paa min Sjæl! en Dranker brøelte,
Hvis Viin i Vandets Sted han føelte,
Saa stod han ei for Middag op!

AMAZONEN.

Tag jer i agt! hun er i Striid forfærdelig,
Hun saare eder vil - i det hun blotter sig.

Elsker ømt sin Stær Pauline,
Og sin Skjødhund Vilhelmine,
Gjertrud, ak, sin Pavian,
Og sin lille Kat Nanette,
Saa maaskee den smaae Rosette
Dog sin Frier elske kan!

Man kjender dig, du Poesiens Fjende
Og kan fra Cancelliet sig dit Ordsprog minde:
"Den Karl er dum som et Genie!" -
For saadan Dumhed er du frie.

47

ERKJENDTLIGHED.

Fordi at hende Yndighed
Naturen ødsel gav,
Slaaer JULIE, af Erkjendtlighed,
Den heller intet af! -

ST: DENIS.

Man bandt den Hellige paa Ryggen sine Hænder,
og hugged saa hans Hoved af;
Hør nu, min Yen, hvad sig begav:
Han tog det op og trykked det til Brystet -
"Hvorledes? med Hænderne paa Ryggen?"
Ak nei! et Barn kan det begribe:
Han tog det op med sine Tænder!

Raad WILM i sine Breve sender meget Sand,
Som Rigsforretningshjulet vilde staae paa Stand,
Hvis han dem Tid at tørres gav;
O Forfængligheds Bedrag!
Hans Breve ere af Naturen tørre.

48

PAAKALDELSE.

Melpomene, er det dig, som
I den store Aftendæmring
Troner under Himmelbuen,
Med din Maanedolk i Vesten
Og i Øst din Harpes Guld?

- - Ha! hvi blaaner Gyldenstrengen,
Fuglens Tone og den sidste
Solens Kraft, dens Purpurkilde,
I de vaade Aftentaager?
Melpomene! ak hvor er du? - -

O jeg seer dig, min Gudinde!
Aàner stolt dit Himmel-Ansigt,
Knuger Harpen til mit Hjerte -
Rør mit Bryst, o Melpomene!
Med dit Staal! - Liigteppet falder
Englen ligger nyefødt der! -

49

IDYLL.

Rask om Hjørnehuset, som gynger i Solen sit Jernskjold,
Hvor i Vinduet staae særtsnoete, funklende Flasker,
Dreier en Vogn og rullende standser for Døren.
De lange, Smaltnedskraanende Sider, den høie, buede Bagsmæk,
Sortindtjæret, beslaaet med Jern og raslende Ringe,
Store, tykmavede Heste forkynde hvorfra den er kommen.
Dog er ei Grønt, ei Kaal, ei glindsende Bøtter med Fløde
Det, den idag har bragt; friskt dufter Høet paa Bunden;
Høit velstoppede Hynder af Krogene løftes iveiret
Mørkblaaevadmelbeklædte, med røde Frynd- ser og Qvaste.
Og paa det forreste Sæde den syttenaarige Ungmøe,
Rødmusset, høitidsklædt, selv kjører de vælige Heste,
Holder den lange Tømme, tvundet af kildrende Børster.
Svøben ligger ved Siden, seig, stærk af Vidier flettet.
Skjøndt ei dunet og spæd, dog Rosenhaanden er velskabt,
50 Og til Farten i Dag behandsket, djærv hvor den griber.
Rundt om Fløielshuen, der samler de glattede Guldhaar,
Solskyggen bøier sig blaa; men om Halsen Silke som Purpur,
Knyttet blødt under Hagen, vifter med flagrende Flipper.
Snever om Arm og Bryst den sorte Trøie sig strammer
Sølverhægtet; og Skjørterne, lagt vel i tusinde Folder,
Halvt kun skjule Læggenes Huld og de yndige Smalbeen.
Neppe har Verten i Huset, der Glassene ordned ved Skjænken,
Sat sin blaalige Næse paa Ruden, og seet hendes Komme,
Før Jernklinken han løfter fra Døren, og kalder sin Gaardskarl:
Anders, raaber han, hei! Lad Hveden ligge paa Loftet;
Søndag er det idag; stærkt lyder den hellige Bimlen.
Og derude holder Jens Peersens Datter fra Taarnby,
Ane, den venlige Glut, som vil tage mig Jacob og Marthe
Ud paa Amagerlandet, at boltre sig der i en Høstak.
Selv den knibske Johanne, min Ældste, skal med op at age.
51 Skynd dig, Anders! løb udenfor, og pas mig paa Vognen."
Just ifærd med at slubbre af Skaalen sin rygende Kaffe,
Kinden forskrækkelig hoven af sukkersøde Krystaller,
Springer i Veiret af Fryd den smaa, hvidhaarede Jacob,
Løber til Vognen ud, og klapper Hesten paa Laaret.
Anders ham kyler, med jernhaard Næve, paa Ryggen af Dyret;
Der kan han gotte sig nu til Sødskindeparret er færdigt.
Amagermøen med Smiil nu høvisk triner i Stuen,
Hilser, og faaer et Kys af Konen, dernæst af de Unge.

Drengen kun nikker ad Vinduet ind; han bliver derude.
Tykke Far, med sin Nathue dristig stukken paa Øret,
Slaaer politiske Rynker og griner smørret i Skjægget,
Lister paa Tæerne sig bagom den snakkende Landglut,
Favner det smekkre Liv, og trykker paa Munden et Saftkys.
Nu ere Pigerne færdig til Farten; de ile til Døren.
Ane, den smilkende Kudsk, alt sidder med Tømmen og Pidsken;
52 Derpaa Jomfru Johanne let Vognstigen be- træder.
Svinger sig ind, opklapper med Haanden de stoppede Hynder,
s® Glatter sig Klæderne ned, af Frygt for hæslige Folder.
Ei et Under, at hun er Husets og Faderens Afgud!
Læberne svulme til Kys, Blaaøiet plirer med Elskov.
Kinden er skjønnest just ved en svag, umærkelig Rødme,
Tykt omskygget af Haarets dunkeltglindsende lOKKER.
Bleggrøn Pelsen sig snoer, og Shavlet hvidt med en Palmbort.
Men paa den luftige Straahat vugger sig dunkel en Valmu.
Let hun strammer i Luften sin Solskjærais hvidslende Sølvtaft,
Holder den smekkre Stang, af Filsbeen dreiet, med Ynde.
Og til Vinduet nu hver Gjenbo styrter med Hastværk;
Drengene standse paa Gaden, og gloe; Skoflæk- keren stirrer
Op ifra Kjælderens knækkede Ruder, i Munden en Beegtraad.
See, da hopper i Vognen den lille, alvorlige Marthe;
Tolv Aar gammel, hun alt Husholdningen hjelper at styre,
53 Maaler om Aftnen i Pigernes Krukker den skummende Sødmælk,
Strøer selv, nu og da, de skrubbede Brædder med Gulvsand,
Vidsker af Bordet, og fylder for Gjæsten det blinkende Snapsglas.
Ogsaa besøger hun Skolen; man seer hende vandre med Posen,
Propfuld, stukken igjennem af Strikkepindenes Staalspyd;
Tavlen hun holder og Lærebogen kjønt under Armen;
Blaaner paa Ærmet en Blækklat, nu! det følger med Skrivning.
Men idag er hun snørt i sin ny, skotskrudrede Kjortel,
Hviden Modest, og om Æblekinden den rynkede Kyse.
Endelig kommer vor Jacob tilrette med Sædet; hos Ane
Vil han kun sidde, at have et Øie med Hestenes Traven.
Tæt til Vesten af Hvergarn, der prydes med Perlemorsknapper,
Holder han Solbærflasken, bestemt for den gamle Jens Peersen,
Og paa det vaadtnedkjæmmede Haar, stolt prunker Kasketten,
Lysblaa, med en Dusk, om Skyggen en glind- sende Sølvrand.
Vognen rasler af sted; hvor Glutterne hilse og nikke!
54 Faderen lænet til Gadedørsstolpen, sin Nathue løfter.
Men paa Hjørnet endnu maae Hestene standse, thi Pigen,
Sendt fra forsigtige Moer, dem bringer et Klæde, som Drengen
Skjønt maa binde om Halsen, at ei ham Blæsten forkjøler.
Atter nikker vor Far, og Moderen atter bag Ruden.
Dundrende rulle de bort - Gud glæde dem alle paa Landet!

55

VINVELA.

I

"Hvor hviler, hvor hviler den faure Svend?
Paa Mosset ved Bjergenes Kilde?

De Taager fly over Fjeldet hen,
De Sivblomster nikke, de Bølger trille:
O leder,
Jeg beder,
VINVELA hen til sin hulde Ven."

II

Ung SHILRIC hviler ved Sivets Rør,
Ung SHILRIC lytter paa Vinden;
Da lyder paa Bjerget VINVELAS Røst,
Han reiser sin Haand fra Kinden:
"Hvo kalder?
Hvad gjalder
Lig Sangen i Fuglenes spæde Bryst?"

III

VINVELA stiger ad Fjeldets Sti,
Hun klapper hans mørkbrune Hunde;
Han kaster sin Bue: "forbi, forbi!
Frit græsse nu Hjorten i Lunde!
Med Hæren
Til Æren
Jeg drager paa Kampens blodige Sti!"

IV

Da sukkede Møen og kyssed hans Mund:
"Ak, vide drager den Jæger!
56 Nu springer, I Hjorde, paa Heden kun
Under grønnen Lide og leger!
Saa vide
Maa ride
Den Elskte bort fra VINVELAS Lund."

V

Da talde ung SHILRIC, tog hende ved Haand:
"I Kampen og maa jeg saa falde,
En Høi du mig reise med Stene paa

I Skovenes ældgamle Halle!
Den Slagne,
Begravne,
O Elskte! saa huske du paa!"

VI

"Ung SHILRIC, ja jeg vil tænke paa dig,
og var du end død og begraven,
Over tause Hede jeg vandre vil,
Og skue paa Hyrden ved Staven,
Og bie
Og tie;
Men aldrig i Evighed glemme dig!"

VII

Og bort drog Svenden i Kampens Larm,
Saa ene sad Pigen paa Fjeldet,
Det Hoved vemodig paa hviden Arm
Mod Dybet og Sorgen hældet,
Og klaged,
Forsaged
Saa Kinden blev bleg, og kold hendes Barm.

57

VIII

Og atter ung SCHILRIC fra Kampen drog,
Alt hjem til de fædrene Bjerge.
Ad grønnen Fjeldsti han Veien tog,
Blank lued hans Vaaben og Værge.
I Lunden,
omvunden
Af Mosset, en sørgende Gravsteen stod.

IX

"Hvor hviler, hvor hviler den faure Møe?
Paa Bredden ved Bjergets Kilde?
Mørk bruser forneden den dybe Søe,

Fra Skyen Regndraaber trille:
O leder,
Jeg beder,
Mig hen til VINVELA, den hulde Møe!"

X

Der svæver hun stille den stille Vei,
Saa klar som Maanen i Høsten.
Den ledende Yngling hun nærmer sig,
Som Hvislen i Sivet er Røsten:
"Saa længe
Paa Enge,
Saa trolig jeg ventede dig!"

XI

"Men Tidender løbe saa vide om,
De Tidender vare saa tunge:
Ung SHILRIC er falden for Fjendehaand,
Da maatte jeg sørgelig sjunge
58 Og græde
Og kjæde
Kjæralindeblomster om Heltens Skjold."

XII

"VINVELA! VINVELA! du søde Møe!
Nu er jeg jo atter hjemdragen.
Men hvi er dig Kinden ei fyldig og rød?
Hvi bleg som et Lilielagen?
Hvi ene
Blandt Stene
Paa Stormenes susende Øe?"

XIII

"Alene er jeg, o SHILRIC, min Ven!
Alene i Vinterhaven!
Af Sorrig for dig jeg falmede hen,
Og bleg er jeg nu udi Graven." - -

Hun glider
Og flyder
Som hviden Taage for Stormene hen.

XIV

Ved Klippekilden, paa Stormbjergets Top,
Der sidder ung SHILRIC saa ene.
Om tause Middag den snelle Hjort
Gaaer over de mossede Stene,
Da svæver
Og bæver
VINVELAS Røst over Træerne bort. -

59

MORGENEN.

Naar Morgnen fantaserer paa sin Lyre,
(Se Side 129)

MIDDAGEN.

Alt Dagens Melodrama sig udfolder.
(Se Side 130)

AFTENEN.

Nedsynker Solen rødmende og stille
(Se Side 131)

NATTEN.

Og kommer Natten, falder Dug i Enge
(Se Side 132)

KJENDETEGNET PAA UTROSKAB.
(Ideen efter GERSTENBERG)

Saa smuk, saa rød, de kjære Pigers Lyst,
(Se Side 146)

60

EN STEDMODERSBLOMST.

Hvor var vi dog eengang saa muntre og glade;
Dengang vi ei naaed til Træernes Blade,
I Grønningen sprang og leged med Lyst,
Og voved et Kys, og voved en Dyst -
O alting var saa roligt og saa godt.
For lavt var aldrig Himlens Blaat,
Og Jorden var os hellere! for lille.
Alting var just hvad Børnene vilde,
De Blomster var smaa, men dufted saa søde,
Og Taarerne var den eneste Brøde.

O lader os stræbe i Daad og i Sang
At vorde et Barn af dybere Klang,
Skjøndt *store* vi Synderne *større* nu har,
Som eengang et lille, uskyldigt vi var!

MED EN CONFIRMATIONS ROSE.

Lille Rose, vær ei bange,
(Se Side 157)

DE FORELSKTES APRIL.

Skyerne komme og gaae, Violer sankes paa Volden,
(Se Side 122)

61

HOLBERG

HOLBERG.

Ei du det Yndige tog og de skjønne Former og bygged
(Se Side 122)

SATIREN.

Lystig, Svende! kaster I Diglen de blanke Metaller!
(Se Side 122)

ELEGIE TIL EN MYG.

Lille Myg paa spinkle Vinger,
Som I Aftensolen svinger
Dig om Hækkens grønne Blad!
Nærm dig dristig kun, og lad
Braaden suge kjære Drik,
Jeg skal ei forstyrre dig!
Ak, et større Saar jeg fik
Dengang Lila saared mig.
Blodet nu fra mine Kinder
Daglig meer og meer forsvinder
Derfor maa du gjerne komme,
O du stakkels lille Dyr!
Rosentiden snart er omme,
Beggeto vi da bortflyer.
62 Men hvis Lila kommer her
Og det skjønne Øie rundt
Med hver Blomst fornøier sig
Under disse grønne Træer,
Saa maa du ei nærme dig;
Ak, din Braad, den gjør dog ondt!

DYDEN.

Hver dags synes os Solen skjøndt ei vi vove den skue
(Se Side 128)

63

UDRUGNINGEN.

Her ruge himslige Høns, og her Theoriens Kalkuner
Rolig i Redernes Straa over de elskede Æg;
Snart utaalmodlge dog' blegnebbede Kyllinger pikke
Skallens Omgivning itu - Vingerne prøve de vil.
Ak, men fra Reden til Truget, og atter fra Truget til Reden,
Dog med Manerer og Pomp, gaaer deres søvnige Gang.
Men i den frie Natur fortrøstende Lærkerne bygge,
Tæt ved den signede Jord nemmer Smaaungen sin Sang,
Og naar Aurora gaaer frem, naar Dagen blaaner paa Himlen,
Sjungende stiger den op, skjult af det evige Blaa.

LEVEREGEL.
(efter GÖTHE)

Vil du Livet smukt dig tømre,
(Se *Bind V)*

TRØSTENS VISE.
(efter LA MOTTE FOUQUÉ)

Frisk, nye Menniskbilled,
(Se Bind V)

64

AFSKEDSSANG,
(efter LA MOTTE FOUQUÉ)

Daggry ligger lys og klar
(Se Bind V)

FLODPIGENS VISE. -

Jeg sad derhjemme fro og glad
(Se Side 134)

ADVARSEL.

*

Paa Dommedag, naar de Basuner skralde,
(Se Bind V)

SONETTEN.
(efter GÖTHE)

Sig med fornyet Kunstbrug Møie give,
(Se Bind V)

TIL DEN FORLADTE.

O du stakkels fromme Lilieklokke,
(Se Side 139)

65

VED VIOL-URNEN. -

Du blaa Viol med dine søde Blade,
Der aande himmelsk Duft fra Urnens Rand
Og skjuler Stilken i det klare Vand,
Hos dig de kjælne Hjerter sig oplade.

Med dig de vil i Kilderne sig bade,
Ak i de kjære Kildevæld forsand,
Som denne søde Duft dig give kan
Og denne Ynde, disse bløde Blade.

Kan ei mit stakkels Hjerte ogsaa qvæges
I dine friske Bølger, stige ned
Og fange Liv og Duft og Blomstergave?

Da blev det karskt, da vilde Saaret læges
Og Hjertet staae hos dig i Vaarens Have
Uskyldig som dets første Kjærlighed.

66

ØHLENSCHLÄGERS COLLEGIUM.

Som i Onyxens dunkle Aarer vinder
De skjønne Former sig i dunkle Halle,
De røde Lys med Ildcouleurer falde
Paa Billedstrømmen, som i Ord henrinder.

Blaaølet Dag fra Ruden Vei dog finder,
For mørke Grund et himmelklart Krystalle.
Med Dagens Blomsterlys fra Vindvet kalde
De muntre Alfer og med Rosenkinder.

Sødtlyttende, paa Vingens Zephyrbæven,
Mod kolde Muur de varme Engle gløde,
Vil Krandse hen til Musapræsten bære.

Ha - underfuld i Tausheds dybe Svæven,
Blandt Stjerner halv og halv i Aftenrøde
Staaer Poesiens maanedunkle Lære.

67

FOSTBRØDRENE.

Ung SVANHILD stander i Borgegaard,
I Rrandse bandt hun det gyldne Haar"

De Kjemper stande saa dybt i Tanke,
De flette Guldbaand i Hestens Manke.

De Kjemper beiled til Jomfruens Haand,
De hende mon elske med trofast Aand.

Det var Svanhildur den skjønne forsand,
Saa listelig tog hun Ordet paa Stand:

"Og vil I mig fæste, I Kjemper to,
Kun een jeg give kan Haand og Tro.

Naar I mig have saa kjær i Hu,
Lad Sværdet mellem jer skifte nu!"

"Og veedst du ei da, du Jomfru skjær,

At vi tilsammen Fostbrødre er?

68

Kun slet det huer en Kjempe bold
Fostbroder at møde med Stang og Skjold.

Men sige maa du, hvad om du vil,
Hvem af os vel din Hu stander til."

Da ganger Møen i Buret ind,
Og spodsk hun siger med Smiil paa Kind:

"At ræddes sømmer ei Kjempen bold,
Kun Niddingen frygter og Nattens Trold."

Da Maanen stod i den dunkle Nat,
Og Skyggerne lured bag Skovens Krat,

Den Jomfru vandred i Lunden ind,
Hvor Roser lue i Maaneskin.

Kun Vinden lefled i Eliegrene,
Saa rædsom truede Fjeldets Stene.

Da sad paa Stubbe en rynket Qvinde,
Saa gusten uden som listig inde.

69

Skindkoften tæt hun om sig slaaer,
En iiskold Gysen gjennem Kroppen gaaer.

Og Barken skallet af Birken er,
Der hvisler kroget den Gamle nær.

Da ned Svanhildur hos Hexen sad,
Om Raad og Bistand den Møe hende bad:

"Tidt søgte jeg dig i Skoven her;
Det Raad er godt, som Sindet har kjær.

Thi sug mig Gamle, ved THURSERS Liv!
Skal Sol imorgen mig see som Viv?"

I Mørket ud fra dybe Hule
Den Qvindes Blik saa fælt mon skule:

"Det siger jeg dig Møe forsand,
At ei dig værdig est nogen Mand.

Du saaest jo Kjemperens stolte Færd,
Naar frem han drager med Ild og Sværd,

70

Mens bleg og gusten ved gamle Rok
Hans Viv maa sidde i Tærneflok.

Thi vogte sig vel dit unge Liv,
Ei falme det bort som blegen Viv.

Men Hævn du skylder de Kjemper to,
Som turde forlange din Haand og Tro;

De turde dog ei hinanden møde,
De agted det ringe for dig at bløde.

Du lokke de Kjemper til Stranden hist,
Der Hævn erlange du vil forvist.

Du sige dem hver saa listig et Ord,
Du sige de møde en Kjempe stor.

Naar Stjerner rulle i sorte Nat,
Lad Kjemperne møde hinanden brat.

Naar Stjerner blusse paa Bølgen lyst,
De prøve sammen en Kjempedyst.

71

De vil hinanden for Jetten ansee,
Saa lystig kan du da af dem lee.

De vilde ei kjempe for Pigen saa skjøn,
En af dem skal bide i Græsset til Løn.

Farvel nu, SvanMldur! og Raadet husk!"
Troldqvinden svandt bag sorten Busk.

Da blev den Pigelil Kinden saa rød:
"Ha, de fortjene fuldvel deres Død!"

Den træske Snog hun haver i Barm;
O vogt dig, den vorder dig selv til Harm!

Alt som henvandred den lille Fod
Blandt Blomsterstengel og knudret.Rod,

Da møder Kjempen den Jomfru skjøn,
Hans Hjerte haver saa kjær i Løn:

"Og siig mig nu, du Lillievaand,
Hvad om jeg fanger din Silkehaand?

72

Jeg gaaer saa sorgfuld I mørke Skove,
Saa taus jeg stirrer jeg dunklen Vove,

Og Frela blinker saa salighuld
Om Natten fra Himlens lyse Guld.

O siig, hvis haver du anden Ven,
Jeg vorder hans djærveste Riddersvend!"

"Ei haver jeg kjær nogen anden Mand,
Men hist paa Strandens det hvide Sand,

Der ganger en Kjempe i Vaabenglands,
Hans Blod indvier min Brudekrands.

Naar Stjerner blusse paa Bølgen lyst
Med ham du prøve en Kjempedyst,

Og da med inderlig salig Lyst
Jeg favner dit blodstænkte Heltebryst."

Det sværger den Kjempe ved ODIN og THOR,
Han gav den skjøn Jomfru sit mandige Ord.

* 73

Meer lyse blive de krumme Grene,
Det Hav henstrækkes saa rædsomt ene.

Den anden Kjempe da seer den Møfe,
Mens Bølgen hvisler i dunkle Søe.

Hvad før hun monne den Bolde sige,

Nu atter gjentog den træske Pige.

Og Svigen daarer, dens Pile ramme,
Men dybt i Grunden boer Hævnens Flamme.

Da Stjernen lued, men Natten var sort,
De Kjemper ginge til Stranden fort.

los Blandt Stene plasked den hvide Vove,
Og Stormen hvined i mørke Skove.

Ei langt fra fraadende Hav saa blaa
En mosset Kampesteen ene laae.

Svanhildur vælger Høisædet der
Hvorfra hun skue kan Kjemperfærd.

74

Det var saa underlig lyt og stille,
Skumbølger bort under Skyen trille.

Da mødte hinanden de Kjemper brat,
De kjendtes ei I den mørke Nat.

ns Hver troede Jetten ham kom imøde,
Og flux de Skjold og Brynier brøde.

Den røde Funke i Natten staaer
Om staalblaa Klinge og røde Saar.

Det Vaabenbrag over Havet lød,
Viid gabed Brynien for dræbende Stød.

De stunge begge saa dybt i Hjerte,
Det kolde Staal dennem isned med Smerte.

Det gjalded langtsomt hen over Hav,
Hver Bølge hvisled og Gjenlyd gav.

I Kampestenen saa dybt derinde
Den Jotun kommer det brat isinde,

75

At Freia fjernte sit Øie vred,
Og Skuldes Griffel ad Skjoldet gled.

Ham tyktes, hans Kone i Skoven vel
Har redet et Leie hos den blege Hel.

Med Seid*) han monne Svanhildur binde,
Fra Stenen kan sig ei Møen vinde.

Fortvivlede Skrig lød hen over Hav,
Dem huult tilbage atter Bølgen gav.

Og Hjertet vælted sig i hendes Bryst,
Saa ynkelig blev hun af Døden kryst.

Men hver en Midnat paa Sandet staaer
De Kjemper atter med blodigt Saar.

I Mørket gribe de Sværdefang,
Og dump hendrønner den hule Klang.

Fostbrødre var de i Liv og Død,
Vee den som Eden og Løftet brød.

*

76 Alt længst forfulet paa Stenen er

Den stolte Pige, den Møe saa skjær.

De gule Lokker bort Stormen dreev,
Det skjønne Øie en Ravn udreev.

Den Kamp gjenlyder fra skumle Strand,
Did Skipperen skuer fra Skibets Rand.

I mørke Rustning de Kjemper staae,
Og stirre saa stift paa Stenen graa.

De stirre saa vildt paa den Kampesteen.,
Blegt lyser Maanen et Dødningebeen.

77

BAKKEHULEN.

Paa Marken ligger en Bakke stor,
Derinde den fule Trold han boer.

Bakke stor,
Derinde den fule Trold han boer.
s Om Natten stjæler han Bondens Korn,
Og bryder Øxenes stærke Horn.

Bondens Korn,
Og bryder Øxenes stærke Horn.
Om Høstens Tid den sorte Trold,
Han haver fanged en Jomfru i Vold.

Den sorte Trold
Han haver fanget en Jomfru i Vold.
Han gj emmer hende i mørke Stue,
Hun skulde Solen ei mere skue.

I mørke Stue
Hun skulde Solen ei mere skue.
Og hør du mig, du venne Maard,
Nu skal du kjemme og lyske mit Haar.

Venne Maard,
Nu skal du kjemme og lyske mit Haar.
78 Alt da trilled den hede Taare,
Den Jomfru sørged i Sind saa saare.

Hede Taare,
Den Jomfru sørged i Sind saa saare.
O var jeg nu blandt de Søstre smaa,
Og leged med dem paa de Bolstre blaa.

Søstre smaa.
Og leged med dem paa de Bolstre blaa.
Den Trold bortslænger de Oxebeen,
Den Jomfru sukker saa mod ved Teen.

Den Trold han tager sin Ej ølle tung,
Nu vil jeg slaae baade Gammel og Ung -

Saa farer han i Skoven grøn,
Jomfruen sukker saa dybt i Løn.

Den Bondemand gaaer bag sin tunge Plov,
Alt igjennem den mørke Skov.

Hvad klinger dernede saa underlig?
Som var der nogen der kaldte mig!
79 Ak hjelp mig nu, du Herre Christ!
Det Trolden er i Bakken forvist

Ak nei jeg er en Jomfru bold,
Den lede Trold haver fanget i Vold.

Han satte mig i sin mørke Stue,
Jeg skulde Solen ei mere skue.

Og var du en saa ædelig Blomme,
Ret aldrig det kunde saa ynkelig komme.

Du est den falske Trold forsand,
Saa mangt et Mæle den Lede kan.

Fra dine Snarer mig bevare
Den naadelig Gud og hans Engleskare!

Ak, vee mig da, jeg arme Møe!
Af Sorg saa maa jeg i Hulen døe.

Da foer det Bonden til Hjertet brat,
Han vidste ei selv hvordan det var fat.

80

I Guds Navn da, jeg ei andet kan!
At du mig besnærer, jeg veed forsand.

Saa skred han op paa Bakken trøst,
Og raabte derpaa med høien Røst:

Saasandt Gud lever i Himmerig,
Du grønne Jord, saa aabne du dig!

Da revned med eet baade Steen og Muld,
Af Bakken steg den Jomfru huld.

Hun stod i Mørket saa lys og klar,
At Bonden meente en Engel det var.

Alt paa sine Knæ i Skoven grøn
Den Jomfru forretted sin Aftenbøn.

Men over Bakken i gule Sand
Et Kors saa tegned den Bondemand.

Gik saa hen til den Lilievaand,
Og tog med Liste Jomfruens Haand:

81

En Drøm mig loved en herlig Skat,
Forsand, den haver jeg fundet i Nat!

Saa spændte han fra Ploven sin Hest,
Saa rede de bort som de kunde bedst.

Og Trolden kom hjem til Bakkehule,
Saalidet kunde han der sig skjule.

Ret aldrig han der sine Been fik lagt,

Det Kors, det havde saamegen Magt.

Men Jomfruen gav den Bonde sin Tro,
Og saa lode de deres Bryllup boe.

Eia! det var et prægtigt Gilde,
Sletingen af Gjæsterne kom forsiide!

BETLERSKEN MED SIT BARN.

Stakkels Barn! sov ved mit Bryst!
(Se Side 123)

82

SYEKURVEN.

Mystiske Redskab, som tidt laae henslængt i Ro hos Quitaren,
Mon du ei Strengen i Løn hvidsked din Færd og dit Liv?
Og kunde Sangeren ei Quitaren, sin søde Veninde,
Atter aflokke de Ting, du monne denne betro?
Vexlende er du, det veed jeg, og snart bereed til Forvandling,
Gratierne dannede dig tredobbelt, saasom de selv.
Først TALEIA dig hang paa Armens sødt- glødende Marmor,
Fyldt med det fangende Garn, Staalsax og strikkende Spyd,
Derhos en saftrig Fersken, maaskee nogle lysgrønne Druer,
Ak, thi den elskende Mund drømmer saa gjerne om Kys!
Og fra Lystgangens smilende Fart over Torve og Gader
Kom den i Mørkningen hjem glad som den Yndige selv.
See, da tog AGLAIA Kurven, og satte den fra sig
Aabned i dunkle Gemak Ovnens jernhamrede Dør,
Gik saa til Kurven igjen, oplukked med skjæl- vende Hænder
83 Silkens Bedækning, og greb frygtsom et snehvidt Papiir.
Hvad var vel det? Omskifted Natur alt den mystiske Sylpirv?
Ruger som Drage den nu gridsk over hemmelig Skat?
Ja, en Skat har den baaret i Skjødet, trolig bevogtet,
Dog ei med Dragernes Gift, ikkun med Taushed og Skjul.
Stirrende læser hun nu, og drager ei Aande, og gløder,
Kysser det elskede Brev, farer af Skræk for sig selv
Ængstlig fra Stolen, og skuer - var det med Forsæt, hvadeller
Kun ved det flygtige Træf? - ind i klartskinnende Speil.
Rød ved sin Rødmen - som Piger det ofte kan hændes - i Løn hun
Veier paa Tankernes Vægt Skjønhedens himmelske Magt,
Undres og glædes, at hendes egen Seier har vundet,
Skjøndt - saa troer hun - ei stærk, Seir i den Elskedes Bryst. -
Trediegang baer EUPHROSYNE Kurvens mystiske Redskab,
Munter er hun og god, derfor med smilende Ynk,
Rækkende sin Kavaleer, der svævende hen over Engen
84 Med balsamerede Lok puslet af tryllende Kunst
Dufter en gylden Aurikel i veludzlrede Potte,
Bækkende denne sin Haand, ak og med Haan- den sin Kurv,

Lod hun det mystiske Redskab blive i Beilerens Hænder.
Manden raser og døer - *vil* døe, meente jeg kun,
Ligesaa han; hentumler til Brøndens gabende Dybde,
Styrter i vildt Raserie, sig el, men Kurven derned.
Dengang var Kurven for slem! der drev den for vidt dog sin Spøgen
Læser, mener du det? hør da hvor Damerne lee!
Dengang som ridderlig Landse den Helten af Sadlen just løfted,
Jagede Fjenden paa Flugt - o det var Kurvens Triumf!

MINAS DØDSSANG.

Syster, syng saa muntert el!
(Se Side 126)

85

TIL DEN BORTREISTE.

I hvor du ogsaa kjører
I Maanskin eller Solskin,
Og folder dine Hænder,
Og seer Guds store Verden
Og alle Kreaturer
Saa venlig rundt omkring dig.
I hvor du ogsaa hviler
Paa Bænken foran Huset
Med Strikketøi og Solhat,
I Græsset mellem Jordbær
I Lye af Blomstergrene,
Hvadeller paa de bløde
Fortroligvarme Puder
Med Lokkestrømmen hvirvlet
Om Barmens Alabaster,
Med Øiets dunkle Himmel
Forelsket over Kindens
Den hellige Aurora,
I hvor du gaaer, i hvor du staaer,
O du min Sjæls Gudinde!
Husk paa den stakkels Sanger,
Der græder langt fra dig.
Men husk ei paa din Elskov,
Speid ei det fromme Hjerte,
Du kunde ellers mærke
Hvor lidt du har mig kjær,
Hvor saare lidt, du Engel;
Saa døde jeg af Sorg!

86

TIL SOMMERLUFTEN.

O du blaae Luft! kom du, en venlig Engel,
Til mit Lysthuus ned! Kunde Kildens Draaber
I den smukt blomstvundne Pokal min Haand dig
Kjærligen række!

Kunde taus, frydskjælvende jeg dit Ansigt
Skue! O tilgiv! Turde ømt min Læbe
Aande varmt Duftliv paa dit Øies bløde
Lilielaage!

Turde hvert Frugttræ i min grønne Hauge
Blad og Blomstknop fromt dig i Skjødet ryste!
Vilde selv, o Engel, af Bordets Retter
Venlig du nyde! - -

Ak, men taus staaer, høit mellem Jord og Himmel,
Stedse du, blaaøiede Æthernymphe!
Hæv da, hæv fromt op mod de klare Egne
Sangen og Hjertet!

87

AFTENSANG.

Taus er den stille Bye,
Dødmat det blege Nye
Hist paa det gamle Taarn
Hviler sit hvide Horn.

Lærkelil reder Seng
Luunt i den bløde Eng;
Pigen til Gud i Løn
Hvidsker sin Bøn.

Ak ingen Rosenmund
Beder i Nattens Stund
Fromt for den Arme, som
Vanker paa Heden om!
O, men fortvivl dog ei,
Lys Blomstrer Naadens Vei;
Hvo som paa Sorgen bær
Lykken er nær!

SYNER.
(Sonetto)

Jeg seer et Land, og seer en Fredens Engel
(Se Side 140)

88

DIGTER-VEER.

–*

Ikke veed jeg hvad jeg vil,
(Se Bind V)

ET EPIGRAM.

Den gamle B. skjøn Ida monne sit Hjerte skjænke;
Ak stakkels Glut! hvor er hun tidlig bleven Enke! -

DEGNENS EVENTYR.
(efter GUBITZ)

Henrykt end af Kysset, sidst jeg
(Se Bind V)

HVER SØRGER FOR SINE.

Baronen beiler for sin Søn hos Mine.
"For ham, den lange flaue Nar?"
Baronen ikke andre Sønner har.

KAABERNE.

I fordumstid holdt Konen Joseph fast ved Kaaben
Til stor Forargelse for Manden;
Nu gnider han betænksom Panden,
Og vikler, angst for Folks vidunderlige Haaben,
Selv Konen ind i Kaaben.

89

CONVERSATION.

INA.
Du søde Ven, jeg kunde spise dig!

INUS.

Hvad Forskjæl ogsaa vel paa Sukkergot og mig!

INA.

Ak nei!
Jeg længdes efter Kalvesteg.

SPEILET

Lille Ecko, lille Skjønheds-Ecko,
(Se Side 128)

KYS OG ANELSE. -

Gjerne jeg i stille Drømme
(Se Side 141)

MAANEN.

Den Maane den synger en underlig Sang,
(Se Side 133)

90

VED EVALDS GRAV.

Evald, fromme Genius,
Ligger du I Solskin der
I det kjøle Blomsterhuus?
See, jeg staaer bag Gittret her,
Pyntet under Vaarens Træ'r,
Rede til en Kirkegang.
Evald, fromme Genius,
Staaer du op til Aftensang?
Løft det store Adelsskjold,
Som dig hviler stolt paa Bryst!
Løft det, o du Kjempe bold!
Digterrosen staaer deri,
Daad og Sang er ei forbi,
Er end Danmarks Liv og Lyst.
Gak i høien Chor at staae
Mellem Altrets Engle smaa!
Psalmer du mig lære skal
Sjunge høit i Christi Hal.

Mange stirred her, som jeg,
I det lille Himmerig,
Som paa grønnen Digtervei
Fader gav til Hvile dig;
Mange offred Eviggrønt
Og en kjærlig Myrteqvist -
Ak, hvor var det dog ei skjønt,
Undte mig den rige Christ
91 Ogsaa sligt at bringe dig!
Intet Offer end jeg har;
Ilden dybt i Hjertet mig
Brænder sjælden reen og klar,
Og den vaade Taage bar
Aldrig nogen Blomsterflor.
Men til Huset, hvor du boer,
Til den grønne Sommerdør,
Jeg andægtig vandre tør;
Indenfor er Hallen stor,
Høi og blaa og varm og mild,
Hjerterne af Rosenild.
Evald, fromme Genius!
Ved dit grønne Blomsterhuus,
Der jeg paa min Kirkegang
Hilser dig, mens Klokkeklang
Kalder mig til Aftensang!

92

NAADEN!

Hvor er Du Engel, som min Sjæl tilbeder?
Paa Jorden, eller over Stjernehærer?
Hvor er Du efter hvem mit Øie leder,
Mon Bølgen kyssende dig ængstlig bærer?

Hvor er Du flygtet hen, Du Herrens Datter
Hvis Lokker krandses huldt af Naadens Krone,
Med Taarer Støvets Søn Dig kalder atter,
Udslet hans Synd, hæv ham til Herrens Throne.

Sødt grædende han stirrer mod Din Himmel
Med Blikket vendt forlængst fra Syndens Veie,
og Du er ene nu hans Trøst i Nøden! -

O! svæv da ned fra Himlens Stjernevrimmel
Stiil moderhuld Dig ved det tause Leie,
Mens Naadens Kys Du giver ham i Døden.

93

CAMILLA

I*

I

Det blæser koldt derude,
Paa Jorden ligger Løvet,
Gjennem Anden paa min Rude
Seer Skyen ind vemodig og bedrøvet;
Og da i Sjælen mig nu klart vil blive
Et Billed, som jeg elsker,
Saa vil et venligt Digt jeg eder skrive.

II

Vel er det for de Glade,
Men mere for de Kjære,
Hvem Taareperler bade,
For Alle vil det sagte Nynnen være,
En stille Sang, som kalder paa de Døde,
Paa alle visne Glæder,
Og stirrer i en falmet Aftenrøde.

III

Gudmund, saa heed en Sanger,
Der vandred med sin Cither;
Hvor Veien trang og lang er,
Der seer det friske Sind et Gyldengitter,
Bag hvilket Gud har sat de skjønne Roser
I Phantasiens Hauge;
Derind saae Gudmund, glemte alle Moser.

IV

Men hvo som Gudmund lærte
At aande Livets Varme
94 Og hvad hans Bryst begjærte
Af Lædskning sød i Kjærlighedens Arme,
Det var hans Kone, som ham fromt ledsaged,
Og sang for tætte Klynge,
Der lønned rigt, naar Sangen den behaged.

V

Omslynget var Mathilde
Af Sangens kjælne Aander;
I Klippeegn, den vilde,
Forsagte Barn sig jamrer og sig vaander,
Men sees et Lys, saa følger det dets Blinken,
Og banker høit paa Hytten:
Saa fulgte fordum hun sin Gudmunds Vinken.

VI

Forladt af Ven og Frænder
Med Faer og Moer i Graven,
Man intet Trofast kjender
Uden den Elskede og Vandringsstaven,
Og da nu Strengen klang de ømme Bønner,
Da gav hun Gudmund Haanden,
Og Kjærlighed steds Kjærlighe4 belønner.

VII

Hun bar den brune Cither,
Og under Hatteskyggen
Saa skjælmskfortrolig titter
Blaaøiet om til Manden, som paa Ryggen
Har alt hvad deres Nøisomhed behøver,
Og saa Guds vide Verden
Foran, og intet Savn, som dem bedrøver.

95

VIII

Da sang de høit paa Marken,
For Folk ved Egeroden,
og lystig nok paa Barken,
Der førte vaersomt dem langs ned af Floden;
Og frit sat over, ja vel og begavet,
Sprang begge ud paa Kysten
Med Tak til Gud at de var frelst fra Havet.

IX

Saa treen de i en Hytte,
Hvor bag den grønne Rude
Vel mangt et Bryst mon lytte
Paa Visen, Strengelegen vil bebude.
Og uden Løn de aldrig end forlode
Det Tag, hvor Armod boede:
De Armes Smiil for dem om Natten stode.

X

Saa mange Aar de flakked
Alt om i mange Lande,
Og henmod Aften lakked
Det nu paa Gudmunds brune Kind og Pande.
Afbleget ogsaa var Mathildes Ynde;
Selv hendes klare Stemme
Og Citheren meer sagte maatte nynne.

XI

Da de en Aften silde
(Fuldmaanen stod paa Himlen)
Kom fra et muntert Gilde,
Et Bondebryllup, hvor af Glæde Stimlen
96 Ei karrig havde lønnet deres Sange,
Og fro gik hjem til Staden,
En Klynken de fornam i Lundens Gange.

XII

Og blandt de mørke Grene
Stod noget Hvidt i Skoven.
Man skulde næsten mene.
Det var en mægtig Lilie, naar fraoven
Maanskinnet faldt ned paa de hvide Blade,
Der viftede i Vinden:
Gaae nærmere dog Gudmund ei kan lade.

XIII

Og see, i hvide Klæder
En lille Pige, klynkende
Ved Træet staaer og græder:
Gudmund taer hende paa sin Arm, sig ynkende,
Mathilde tørrer hendes vaade Øine,
Og kysser hendes Pande;
Snart Angst og Kuld fra Barnet ere fløine.

XIV

Og da den dunkle Stue
Nu holdt dem sluttet inde,
Paa Maanens blanke Lue
Den Lilles Blik de stedse monne finde:
"O, sagde hun, hvor smukt min Maane lyser!
Her staae dog ei de sorte,
De lange Mænd og puste saa jeg fryser."

97

XV

"De kom saa sagte, sagte,
Bagved de grønne Buske;
Paa Jorden de sig lagde
Og monne fælt i Tjørnekrattet ruske.
De baer min Moder bort i sorten Kiste -
Ak Gud! der er de atter!"
Her skreg hun høit, og hen mod Krogen viste.

XVI

Da nu, saa godt de kunde,
De havde Barnet trøstet,
Gik Gudmund hen at blunde;
Den Lille sad med Hænderne paa Brystet,
Med snehvidt Ansigt i de hvide Straaler;
Da meente atter vel Mathilde,
En Lilie lukked sine hvide Skaaler.

XVII

Sov sødt, sov sødt! hun sagde
Og paa den hvide Pude
Den lille Engel lagde,
Mens Maanen lyste klart fra Vindvets Rude.
Selv bad hun tyst sin Aftenbøn, og hviilte
Sig træt ved Barnets Side;
Alvorligt, blegt det laae, men aldrig smulte.

XVIII

Da næste Morgen titted
Den røde Sol bag Løvet,
Mathilde Barnet fritted,
Om dets Forældre, hvi det stod bedrøvet
98 I øde Skov og græd ved Nattetide;
Men Barnet tang, og intet
De om dets dunkle Skjæbne fik at vide.

XIX

Dog da hun skulde sige

Hvordan hun hed, saa peged
Hun fromt, den lille Pige,
Paa Kniplingsstrimlen, som om Brystet leged;
Og paa den fine Særk saae snart Mathilde
Var syet med lysblaa Silke:
"Camilla". - Stum, alvorlig stod den Lille.

XX

Da slog paa Strengens Gitter
Gudmund i Sanger-Duften,
Og fra den hule Cither
De rige Melodier sprang i Luften;
Mathildes Røst flød gjennem dem og bævede;
Da stirred lyst Camilla,
Et stille Rosenrødt om Kinden svævede.

XXI

Og Sangen lød om Lykke,
Den Fugl med flygtig Vinge,
Som gjerne dog vil bygge
Paa Armods Tag, og Huset Glæde bringe.
Som bliver Vintren over, naar man sætter
Lidt Grød paa Pinden for den,
Og synger deiligt i de mørke Nætter.

99

XXII

Som skjærmer Hyttens Vægge
For Ild og Storm, den bragende,
Som gjør, at Gud vil lægge
Velsignelse i hvert et Foretagende,
Som lader Kruus og Fad ei tomt og øde,
Naar de en stakkels Skabning
Til deres fromme Nøisomhed indbøde.

XXIII

Og derfor har de Strænge

Og Sangens søde Tone
Forkyndt hvad skjult alt længe
Laae dybt i Ømheds rosenrøde Krone:
At Himlen dem et lille Barn vil skjænke,
Og henrykt kan Mathilde
Den stakkels Fundne som sin Datter tænke.

XXIV

Hun skulde lære gribe
Musikens bløde Vinger,
Der med en Gyldenstribe
Hver Livets Neglik krusende omringer;
Der som en Due i hvert Hjerte flyver,
Olivenbladet henter;
Hvis Røst er Hjertets Røst, og aldrig lyver.

XXV

Hun skulde Englen være,
Som Sjælen længtes efter;
Hun skulde Tonen bære
Og styrke Digtets Rod med søde Kræfter;
100 Hun skulde mellem Mand og Hustru smile
Med Uskylds hvide Roser,
Sødtmindende om Himmeriges Hvile.

XXVI

Men ei hvad *vi* bestemme
I Skjæbnens Bog staaer skrevet;
Og kan vi ydmyg glemme
Vor egen Villie, har vi dydig levet.
Bortvisner om vor Hytte Haabets Ranke,
Da skinner Stuen klarest,
Og stille sysler der den fromme Tanke.

XXVII

Camilla aldrig rørte
Quitarens Tone-Gynge,

Og heller aldrig hørte
Man hendes Stemme hæve sig og synge;
Det dunkle Blik laae dødt paa Strengens
Gitter,
Og Sangen skjult i Brystet,
Kun Taarer faldt ned i den stumme Cither.

XXVIII

Men nynnede Mathilde,
Naar Sorgen dem omdunklede,
De Rosenskyer milde
Den Bleges Kind omflød og Øiet funklede;
Og hvirvled ømt om Digtets Blomsterstengel
Musikkens varme Aande,
Da sprang hun om som en beruset Engel.

101

XXIX

Og Gudmunds lille Hytte
Var rig paa kjælne Sange,
Vilde ei Klagen bytte
For Glædes-Hymnen i de lyse Gange;
Vel Droslen slaaer og smeltende fra Dalen
Mod Solen dirrer Lærkesang,
Men kun i Mørket klukker Nattergalen.

XXX

Og sad de nu i Lunden
Omstimlet tæt af Klyngen,
Der henmod Aftenstunden
Fromt hørte deres Citherspil og Syngen,
Camilla gik paa Pladsen om, den grønne,
Og tog i spæde Hænder
Det blanke Sølv, ak, som skal Hjertet lønne.

XXXI

Hun lærte Perler hvide

Paa Silkesnoren trække,
De Blomster smaa og blide
Kunstziirlig om det klare Taft at lægge;
Og mangen Yngling kjøbte henrykt Baandet;
Thi hvad hans Hjerte skjulte,
Det, syntes ham, fra Perlen sagte aanded.

XXXII

Og sad Camilla stille
Med Perlerne i Skjødet,
Mens Gudmund og Mathilde
De smaae Duetter nynned; o da gløded
102 Den hvide Kind, da maatte Øiet tindre:
En Farve-Bue straalede
Som faldt en Regn af Graad i hendes Indre.

XXXIII

Som Barn alt Somre tretten
Camilla havde skued,
Og nu - Barndoms-Sonnetten
I hellig Eenfold samlende - fremlued
Den fjortende, og monne tyst afhylle
De hvide Hjerte-Blade:
Hvor yndig stod den ranke Lilie-Fylde!

XXXIV

Nu var da Tiden kommen,
Da hun, en from Præstinde,
I Elskovs-Helligdommen
Sit Myrrha skulde strøe paa Altret, binde
En Krands for Livet og en Krands for Døden,
En Krands, der aldrig visner,
Men blomstrer evignye som Morgenrøden.

XXXV

Da maatte det sig hænde
I stille Aftenskygger,

Hvor helst de gamle Venner,
Vort Hjerte og Naturen sagte trykker
Hinanden til det fulde Bryst, og græde,
At Gudmund og Mathilde
Ved Linderoden havde taget Sæde.

103

XXXVI

De Stjerner smaae og milde,
De drømte i det Himmelblaae;
I Træerne var det stille;
Blandt Dammens grønne Siv en Sølver-
strimmel laae,
Som havde Luna, der paa Skyen hviilte,
En Sløife tabt fra Barmen,
Og som om Bølgen kyste den og smulte.

XXXVII

Da stimled Folket sammen
Om Gudmund og Mathilde,
Og rundt om Lindestammen
De lytted paa Quitarrens Klang, den milde;
I Mørke sneg den sig bag Rosenhækken,
Med den de fromme Elskende;
Camilla sad og stirred ned i Bækken.

XXXVIII

En Mand, med Haaret dunkel
Om kummerfulde Miner,
Mod Stjernernes Karfunkel
Saae op fra Haugens hvælvede Jasminer,
Og sværmerisk med dem han syntes tale;
Da slog Gudmund sin Cither
Og mod Mathilde sang i Aftnens Svale:

1.

O du, lille grønne Pige,

Skovens underfulde, Fee;
Du som lærer Fuglen sige
Saligsødt sit ømme Vee;

104

2.

Du som lærer Fuglen sige,
Hvad ei Digteren formaaer;
Du som her i Skovens Rige
Helst dit gyldne Telt opslaaer.

3

Teltet vævet lyst og luftigt
Over Græs og grønne Straa,
Fiint og klart og amraduftig,
Med en Vimpel himmelblaa.

4

See de kjære Sangre alle,
Alle sove trygt i Lye;
Mørket boer i Skovens Halle,
Stjernen i den dunkle Sky e.

5

O du, lille grønne Pige,
Kom til mine Strenge ned!
Lær init indre Vee mig sige,
Lær mig synge Kjærlighed!

XXXIX

De sidste Toner bæved,
Og Taushed drog sin Aande;
Men omkring Mange svæved,
Deels klar som Solskin, deels af salig Vaande
Indsløret duftende, end Kjærligheden,
Hvis Saar usynlig bløder
Fra spæde Barndom af hos os herneden.

105

XL

Adspredet var alt Stimlen,
Og Sangerpairet ene;
Men stirrende mod Himlen
End Manden stod, alt bag de dunkle Grene.
Camilla sad, en snehvid Blomst, ved Bækken,
Med Maanskin paa sin Pande;
Med Roser og med Torne gynged Hækken.

XLI

Da nu af Haven iilte
Med Gudmund og Mathilde
Camilla ud, da smulte
Den dunkle Skikkelse, og vaersomt stille
Han fulgte deres Fjed til ringe Bolig,
Hvor snart med Sanger Gudmund
Albertus (saa han heed) blev varmfortrolig.

XLII

Tidt Sorgen er en Skygge
Til Qvægelse og Hvile,
Hvor vi, som bag en Hygge,
Kan skjærme os for Solens hede Pile;
Og derfor med det kummerfulde Hjerte
Tidt hellere vi leve
End med den Fryd, der veed af ingen Smerte.

XLIII

Albertus var saalunde
En kjølig Aftenskygge,
I den man fredsom kunde
Sit Hjertes Qval udaande, trolig bygge,
106 Og hos det fromme Sangerpar han vandt sig
En Drøm af svundne Straaler,
og de I hellig, hellig Dæmring fandt sig.

XLIV

Men hvad hans Sjæl holdt fangen,
Det var Camillas Ynde,
Et Billede paa Sangen,
Hvis søde Bliv Begeistringen maa nynne,
Før tonende den løfter sine Vinger.
Han Aanden var, den levende,
Der rører Æols-Harpen, saa den klinger.

XLV

Han holdt den Bleges Hænder
Tættrykket mellem sine;
Hans dunkle Øie brænder,
Saa Rosen rødmer, hvor en hvid Jasmine
For nylig duftende sit Blomster hæved.
Hans Fryd var længst i Graven,
Opstanden nu den ham imøde svæved.

XLVI

O, sagde han, min Lykke
Boer her i dette Øie;
Med disse Læber trykke
Sig Engle til min Mund, med dem sig bøie
En farvet Glorie omkring mit Hoved.
Camilla, o Camilla,
Dig har min Sjæl i Evighed trolove t.

107

XLVII

Men stum hun sad, den Engel,
Med Øine blaa og blide.
Kun Halsens ranke Stengel
Hun bøied mod hans Bryst, den Hellighvide!
Da kunde ei for Fryd Albertus dvæle,
Dybtanende han raabte:
Naar Vaaren kommer, vi for Altret knæle.

XLVIII

Og Vintren tegned sine
Blomster, de forunderlige,
Bag ved det blaae Gardine,
Som drømte den om Floras søde Rige.
Og Natten stod med sine Stjerner alle
Og lyste over Hytten,
Og Maanen skifted i den dunkle Halle.

XLIX

Men blegere Camille
Op til Albertus skued;
Hun var saa taus, saa stille;
Som Maanen gjennem Ætherskyen, lued
Heelsynlig næsten hendes Sjæl, den klare,
Igjennem Legem-Floret;
Kun Englens Vinger ei tilsyne vare.

L

Hun smulte aandeherlig
Til sine gode Venner;
Albertus bad saa kjærlig,
Mathilde sad og folded sine Hænder,
108 Og Gudmund saae vemodig paa Quitaren;
Den taug, og Alle taug de,
Som gik igjennem Kamret Engleskaren.

LI

Solstriber laae klartlysende

Paa Gulvets Sand, og Alle
Fornam de helliggysende
Høipsalmer fra den nære Kirkehalle.
Det lød saa sælsomt over Kirkegaarden
Som sade kjælne Genier
Paa Gravene og sang om Aiskeds-Taaren.

LII

Albertus tog med Bæven
Camillas Haand, og sagde:
Din stille Himmel-Svæven
Er stegen høit, min Brud, og end ei lagde
Du Haanden ømt i min, at slutte Pagten,
Hvis Spire groer mod Stjernerne
Fra Jordens lave Dal, hvor vi har lagt den.

LIII

Da rysted hun sit Hoved,
Den ædle hvide Lilie:
Dig har jeg ei trolovet,
O du min Ven, her paa den grønne Tilie.
Camilla, udbrød han med bitter Smerte,
Du elsked mig da aldrig?
O, sagde hun, en Anden har mit Hjerte!

109

LIV

Dig, Albert, dig han ligner,
Men dunkelt ei hans Haar er;
Saa lyse er hans Hi^er,
Og han har ingen, ingen bittre Taarer.
Min Yndlings Pande har ei dybe Rynker,
Som din, min arme, arme Ven;
Med ham mit Blik en Rosenrødme synker.

LV

Han kommer i mine Drømme,

Og skuer venlig paa mig;
Og Børn saa kjælne, ømme
Omkring ham staae og see huldsalig paa mig.
O skjøn min Elskte er som Morgenrøden;
Skal jeg da vel forlade ham?
Ei elske ham i Livet og i Døden?

LVI

O sæt dig hos mig stille,
Min fromme Ven, og lad mig
Fortælle om den milde
Den kjære Yndling, som i Drømme bad mig
At følge sig de søde, klare Veie,
Og som jeg trolig fulgte,
Og som jeg gav min hele Sjæl i Eie.

LVII

Og længe hun fortalte
I Ord saa kjærligglade;
Og alt som hun fortalte,
Den hvide Kind blev rød som Rosens Blade;
110 Og høiere blev hendes klare Stemme;
Tilsidst i Sang hun jubled,
Og Tonen strøm te ud fra Hjertets Gjemme.

LVIII

Retsom Svanen, den hvide,
Der aldrig, aldrig synger,
Førend just paa de Tide,
Naar Livet blidt i Døden sig forynger;
Saalunde ogsaa først sang sødt Camille,
Da Døden kom, en Engel klar,
Og Flugten hende bar i Æther-Stille.

LIX

Hun sine Øine lukked,
Og bort fra Hytten svæved;

Saa dybt Quitaren sukked,
Og taarekvalt den bløde Afsked bæved.
(O tusind, tusind Godnat, du kjære Engel!
O havde jeg et Rosentræe,
Jeg brød af Sorg dets bedste Blomsterstengel.)

LX

De hendes Grav udsmykked,
De græd saa mangen Taare;
Den arme Gudmund trykked
Mathildes Haand: O klag dog ei saa saare!
Albertus bedende laae dybthenbøiet,
Og mildere blev Hjertets Qval,
Og Sorgen smeltede i Graad fra Øiet.

111

LXI

Det var mod Aftenstunden,
Da Gudmund tog sin Cither;
Alt Maanen var oprunden,
Og straalte gjennem Klrkegaardens Gitter.
Mathilde sad hvor fordum sad Camilla,
Ved Arnens blege Lue;
Albertus sukked gjennem Aftnens Stille.

LXII

O Sang, du milde Gave -
Saa tænkte Gudmund - kjærlig
Du paa de sjunkne Grave
Strøer dine Blomster ned, og qvæger herlig
Det matte Bryst og dræber Mismods-Slangen;
O staae mig bi, at Følelsen
Sin Klage ømt kan aande ud i Sangen:

1

O vi sad omslynged her i Stuen,
Omkring Arnen sad vi Haand i Haand;

Rød og blaalig, grøn og gylden
Paa den dunkle Arne brændte Luen,
I vort Bryst var Sangens Aand.

2

O vi gik i Herrens store Have,
Saae den grønne Busk og Floden blaa;
I vort Øie fandt vi atter
Reen og klar Naturens milde Gave,
I vort Bryst en Himmel laae.

112

3

O vi sad i Maanskin under Løvet,
I den lille grønne Gaard vi sprang,
Leged Høgen efter Duen;
Livets Snog vi havde Braaden røvet,
I vort Bryst kun Freden sang.

4

O vi leged ret saa trolig sammen,
Da kom Døden, sagde: Høg er *jeg,*
Bort jeg røver eders Due!
Men vi andre sukked: Amen, Amen!
Thi mod Himlen gik dens Vei.

LXIII

Og da han havde sjunget,
Og alle tause sade,
Da Tonen var henklunget,
Kun Vinden raslede i Løvets Blade,
Da treen en gammel Kone ind ad Døre,
Beskeden hun dem hilste,
Og bad til hendes Ord at laane Øre:
Skjøn og ædel var Isaura,
Hendes Beilere saa mange;
Men af Alle vandt dog een kun

Skjøn Isauras fromme Hjerte.
Albert var kun den Udkaarne,
Albert stod i hendes Drømme,
Stod for hendes stille Ønsker.
Men til Slaget kaldte Krigens
113 Gjaldrende Trompet den Elskte.
Sorgfuld! var det slemme Budskab:
Død i Kampen er Albertus;
Graaden blev de skjønne Øines
Eneste og tro Veninde,
Sorgen havde ingen Klage,
Men desflere dybe Qvaler.
See, da bad de Frænder alle,
Fader bad og Moder kjære:
Elskov groer paa mange Stengier,
Visned een, o græd dog Ikke,
Tusind er der dog tilbage.
Vælg imellem dem, og kald den
Søde Lykke dig tilbage.
Saadan bad de kjære Frænder,
Saadan Fader, saadan Moder.
Skjøn Isaura bange vakled;
Nei, o nei! fra Hjertet jamred.
O men Alle bad saa venligt,
Skjøn Isauras Mod gav efter.
Og iblandt den stolte Klynge
Valgte hun en ædel Yngling,
Meente, Elskov kunde spire,
Skjøndt dens Rod var eengang saaret.
Ak, men dybt, sig dybt bedraget
Følte snart det arme Hjerte:
Svor du eengang evig Troskab,
O, hvi vakle da ved Graven?
Hvad der eentes, skal ei skilles,
Gjennem Jorden, gjennem Himlen
Snoer sig Kjærlighedens Lænke.
Kun Albertus Minde leved,
114 Elsket selv i fremmedt Favntag,
Kun Albertus Blik hun skued
I sin Ægteherres Øine,
Kun Albertus hende lønned
For den lange, lange Kummer.
Og den lille kjære Datter
Kaldte hun ved Navn Camilla,
Som var yndet mest af Albert.
Sørgende den feire Ungdom
Tabte sine skjønne Blade;
Hendes Mand til Søes bortreiste,
Ogsaa ham var Lykken mørknet,
Og hun saae ham aldrig mere.
Paa sin Dødsseng hun da kaldte
Paa den gamle tro Elisa,
Gav til hende sit Klenodie,
Ak, den lille kjære Datter,
Og gik kort derpaa til Himlen.
Og Elisa pleied Barnet
Med en Moders ømme Omhu
I sin Hyttes trange Armod.
Blegt var Barnet, lugt den Elskov,
Som det Livet havde skjænket,
O men skjønt som Kj ærligheden,
Der endnu i Mindets Drømme
Trøstede den arme Moder. -
Ak, men grumt Orkaner rase,
Selv hvor længe Freden boede.
Krigens vilde Flammer hærged

Vidt og bredt al Landets Egne.
Fra sin Hytte, fra sin Hjemstavn
Maatte brat Elisa flygte,
115 Maatte føre med sig Barnet,
Ak, det spæde, fine Blomster.
See, da greb en Tanke hende;
Længe kjemped hendes Hjerte;
Men det vise Raad fik Magten.
Og bag Skovens dunkle Stammer
Sat hun Barnet hen, det blege,
Selv i Skjul hun nærved lytted
Med beklemt og ængstligt Hjerte.
Og et Sangerpar langs Veien
Drog i from og ydmyg Glæde,
De medlidende tog Barnet
Med sig til den stille Bolig.
Gud! i dine Hænder lægger
Jeg fra nu af hende! - sukked
Syg og skjælvende Elisa,
Søgte selv et fattigt Huusly,
Leved der af milde Gaver.
Og Camilla nu opvoxde
I den fromme Sangerhytte
Til en huld og herlig Jomfru;
Ak, men Længslens skarpe Torne
Var fra Fødslen af for dybt alt
Trykket i det spæde Hjerte;
Knuppen maatte blidt sig aabne,
Maatte dufte al sin Aande,
Derpaa steg den til sin Hjemstavn.

O I Ædle! Eder var det,
Som Camilla huldt opfostred;
Selv jeg er den gamle Lise,
Græder for den kjære Døde.

116

LXIV

Saa talte hun, og iilte
I Mørket fra de Studsende;
Albertus sælsomt smulte.
Strøg Lokkerne fra Kinden bort, den blussende :
O, raabte han, du havde Ret, Camille,
Dig kaldte yngre Elsker;
Din Moder vented *mig* i Himlens Stille.

LXV

Og indtil Tiden kommer,
Der kalder mig til eder,
I Mindets visne Blommer
Sødtgrædende om Vemods Fryd jeg leder;

Og pleier eder, o I hulde Venner! -
Og Gudmund og Mathilde,
De gav ham rørte deres fromme Hænder.

117

BEGEISTRINGEN OG ORDET.

Dernede ved den grønne Aae,
(Se Side 182)

TIL MIN LYRA.

Elskte Lyra, du min Sorgs Veninde,
O tilgiv, saa tidt jeg dig bedrøver!
Qvæles Sukket, tør ei Taaren rinde,
Jeg dig behøver.

Andres Stemmer gjør mig, ak, saa bange;
Kun med dig mit Hjerte er fortrolig;
Dine Toner, dine kjære Sange
Gjør Sjælen rolig.

O min Sorg og al min ømme Glæde
Vil jeg i din Sangbund fromt begrave,
Og som Aander skal de derfra træde
I Sangens Have.

118

JESUS PAA HAVET.

En Aftenstund den Herre Chrlst mon vandre
Paa Havet ud; og det sig just tildraged,
At hans Dlciple vare med hverandre
Paa Skibet, og led Nød af Bølgeslaget.
Men da de saae ham midt paa Havet vandre,
Da bleve saare de af Angst betaget
Og kunde saadant heller ei fordølge,
Men sagde: gaaer et Spøgels der paa Bølge?

Da talte Jesus: ængster ikke eder,

Men værer freidige; thi det er mig.
Og der de kjendte hannem, sagde Peder,
Som stod i Skibet: Herre, er det dig,
Saa byd at jeg paa Vandet til dig træder! -
Og Jesus bød ham venlig nærme sig.
Da traadte Peder ud, og gik paa Vandet
Saa fast og trygt som vandred han paa Landet.

Men da det stormed, blev han mod i Hu,
Og der han i sin Angest sank tillige,
Da raabte han: ak, Herre, hjelp mig nu!
Men Jesus tog ham fat, og monne sige:
Du Lidettroende! hvi tvivlte du?
Og da i Skibet atter de mon stige,
Ei Tordenskyer meer paa Himlen vare,
Men Havets Bølger rolige og klare.

119

TIL ET BARN.

Ach es lebt, es wird geliebt
Bis es Liebe wieder giebt.
GÖTHE

O hulde Barn, du med det lyse Øie,
O smiil, smiil sødt! din Fryd i Himlen er.
Leeg muntert kun paa Glædens grønne Høie,
En frodig Vaar du i dit Hjerte bær.

Du Draabe klar, af Livsens Væld udrunden,
Ak Himlens Lys din rene Sjæl har kjær,
I den det huldt sin Farveglands har bunden;
O smiil, smiil sødt! din Fryd i Himlen er.

Gid ingen Tid sig Diamanten dunkle,
Som, hulde Barn, du ømt i Brystet bær;
Da Farven flyer, ei Lysets Straaler funkle -
O smiil, smiil sødt! du end i Himlen er.

Farvel, du Engel! Herren dig velsigne!
O see paa mig! Dig har mit Hjerte kjær;
Engang skal jeg jo, fromme Barn, dig ligne -
O smiil, smiil sødt! vor Fryd i Himlen er.

120

SØRGEDRAGTEN.

I

See I Floret om min Elsktes
Gule, silkebløde Lokker?
Bæver saa ei Alteriuen,
Klar og gylden, blødtomkrandset
Af sin dunkle Viraksky e?

II

Fagre Ring, din Flamme slukkes,
Sortomvunden Stenen funkler -
Veed I vel hvad det betyder?
Det er Døden, som omfavner
Livet i sin Blomsterfryd.

III

Det er Dag og Nat, som smelte
I en salig Aftenrøde,
Elskovstimen, som skal føde
Hvad os Herrens Ord forjætter:
Det fortabte Paradiis.

IV

Stille Jomfrubarmen svulmer
Under Sørgeflorets Folder,
Liig en from, en hellig Nonne,
Gudindviet, Mmmelkaaret,
I den snevre Celleboe.

V

Længselsaanden aabenbares. -
Legende med spæde Toner,
121 Bævende af Himmelsmerte,
Lytter den - o Farven svigter!

Kjende I Cæcilia?

VI

Bort fra Graven Stenen løftes,
Sløret mørk tilbageruller,.
Fromt det lyse Blik sig hæver
Inderlig i Gud forklaret -
See I Troens Himmelfart?

VII

Ak, men Taaren, som nedtriller
Glimtende paa blege Roser,
Det er Sorgens Mindegave;
Stille jeg med den skal smykkes,
Den har Ida skjænket mig!

122

DE FORELSKTES APRIL.

Skyerne komme og gaae, Violer sankes paa Volden,
Men man maa skynde sig hjem, Regnen i Hælene er.
Skottes til Siderne hen, flux falder der Natmulm og Natdug:
Dog paany kun et Smiil - og der staaer Roser i Øst

HOLBERG.

Ei du det Yndige tog og de skjønne Former og bygged
For idealiske Møe Musernes høie Altar;
Men det Naragtige du og det Flaue hæved fra Dyndet
Frelst det paa Fortouget stod, rendset til Latter og Skjemt.
Derfor dig hjertelig Tak, o du Smagens vældige Kjempe,
Sjælden dig Pegasus bar, selv du en Kraftvinge var.

SATIREN.

Lystig, Svende, kaster i Diglen de blanke Metaller!
Sprogets letbøiede Leer danne til Formen vi her.
Stormklokken snart skal I høre at klemte i Gader og Stræder,
Varslende - ikke om Ild - nei! om det smagløse Vand

123

MED EN CONFIRMATIONS ROSE.

Lille Rose, vær ei bange
(Se Side 157)

BETLERSKEN MED SIT BARN.

I

Stakkels Barn, sov ved mit Bryst!
Mine Taarer skal dig varme.
Klynk ei med din spæde Røst!
Græd ei i din Moders Arme!

II

Solen alt forlængst gik ned,
Ingen hørte paa min Klage,
Ingen har Barmhjertighed,
Koldt forbi de Glade drage.

III

Kom den blege Sorg ihu,
Hun din Søster er, o Glæde!
Og hun bedre er end du,
Skjøndt hun sukke maa og græde.

IV

Ak, mon det min Brøde var
At jeg elskede i Livet?
Nei - Gud mig velsignet har,
Han har Mand og Barn mig givet.

124

V

Og hvad jeg af Herren fik
Vil han vogte og bevare;
Om mit Barns det skyldfrie Blik
Svæver jo hans Engleskare.

VI

Døden tog min Hjertensven,
Monne ham til Himlen bære;
Herren gav og tog igjen,
Herrens Navn lovpriset være!

VII

Skarpe Vinde, blæs ei saa!
Ak, mit stakkels Barn maa fryse;
Kolde Steen vi sidde paa,
Nøgne vi af Kolde gyse.

VIII

Piger paa den glade Sti,
Ømme Piger, hjelp mig Arme!
Iil dog ei saa koldt forbi!
See mit Barn! I jer forbarme! -

IX

Gjem din Regn, du mørke Skye,
Til vi finde kan en Hytte;
Ak, her er jo intet Ly,
Som mod dig os kan beskytte.

X

Vær dog grusom ei, o Jord!
Styrt saa tungt ei, kolde Draaber!
125 Hør, o Gud, den arme Moer,
Som om Bistand dig anraaber!

XI

Stakkels Barn, o dæmp dit Skrig!
Ak, du er saa vaad, du Arme!
Bælmørk Natten nærmer sig -
Gud sig over os forbarme!

KJENDETEGNET PAA UTROSKAB.
(Ideen efter Gerstenfoerg)

Saa smuk, saa rød, de kjære Pigers Lyst,
(Se Side 146)

126

MINAS DØDSSANG.

I

Søster, syng saa muntert el!
Tier Strenge!
Lad paa Grenen Lyren hænge;
Ak, dens Lyd bedrøver mig!

II

Søster, giv du mig din Hand!
O mit Hjerte
Knuges stærk af voldsom Smerte
Ei endnu det briste kan.

III

Græd dog ikke, Søster blid,
Græd dog ikke
Over Minas dunkle Blikke,
Over Kindens Rose hvid.

IV

Aarlen Morgen gik jeg ud;
Mod det Høie
Hæved sig mit matte Øie,
Og jeg bad saa fromt til Gud.

V

O jeg bad saa inderlig:
End min Qvide!
Dæmp den Qval jeg her maa lide!
Kald dit Barn, o Gud, til Dig!

VI

Og jeg bad i Jesu Navn:
See, da bæved
127 Sælsomt Jorden, Engle svæved
Ned i Minas aabne Favn.

VII

Og de gjøde venlig Trøst
I mit Hjerte,
Dæmpede den hede Smerte -
Langsomt hæves nu mit Bryst.

VIII

Hils min Moder her paa Jord
Og min Fader;
Ak, en Stund jeg dem forlader,
Men jeg tryg i Himlen boer.

IX

Hils de andre Søstre smaae;
Jeg maa ile
Did hvor blidt Gudsengle smile,
Mina dem forlade maa.

X

Denne Lok her af mit Haar
Du skal have -
Tys! hvo vanker hist blandt Grave
Paa den grønne Kirkegaard?

XI

Læg mit Hoved i dit Skjød;
Englen vinker!
Søster, see, dens Lee alt blinker -
Herren til sit Huus mig bød!

128

DYDEN.

Hverdags synes os Solen, skjøndt ei vi vove den skue
Fængslet af Vane og Nat blænder dens Lys os for stærkt;
Saa den himmelske Dyd bekjendt os synes, skjøndt ukjendt,
Prismaets kløvede Glands see her i Støvet vi kun.

SPEILET.

Lille Ecko, lille Skjønheds-Ecko,
Tør en Hyrde i din Grotte hvile?
Ak, mit Bryst er ogsaa Minas Ecko,
Men saa rødt, saa rødt af Amors Pile.

Du har ingen, ingen dunkle Pletter
Uden een som Maanens Skye om Natten,
Uden een, som Minas Aande sætter;
O at i min Barm hun ogsaa sat den!

O at hun den evig aande vilde,
Evig aande i mit arme Hjerte,
Ak, da blev det Sangens rige Kilde,
Og en Rosenbusk blev al min Smerte.

129

MORGENEN.

Naar Morgnen phantaserer paa sin Lyre
Og dens Accorder sødt fra Leiet kalde:
Træd ud da i den store Dæmrings-Halle
Hør Lærkechorets fromme Ouverture!

Forteppet, som Guldfryndser lyst baldyre,
Som Nattens Taager væve, seer du falde.
Halvdrømmende vor Herres Urter alle
Er pynted' ud med Farverne de dyre.

Huldt ranker Sjælen sig til Blomsterstaven,
Som Sandselivets Tryllepensler male,
Og klarest perler Duggen for de Glade:

Sværm derfor ud med Bierne til Haven!
Følg Hyrdefløiten i de grønne Dale!
Lad freidigt Mod i Morgenluft sig bade!

130

MIDDAGEN.

Alt Dagens Melodrama sig udfolder.
Med Sang og Klang og festlig det fremskrider,
Fra Himmelkuplen Straalen blank nedglider,
Og Sandet brænder Pillegrimmens Saaller.

Alt som det klare Glas Bouquetten holder
I liflig Væde inden blanke Sider
Og klynger tæt de kjælne Nereider;
Saa Dagen sig om spraglet Mængde folder.

Og vinker hvide Bord, af Lilie-Hænder
Og af Quirlander, Purpurfrugt udsmykket,
Med venlig Ynde og med Viin-Karfunkel,

Saa pluk den muntre Rose hvor den brænder,
Paa Kind, paa Mund og tyst af Blyhed skygget!
En Dag i Vennekreds er aldrig dunkel.

131

AFTENEN.

Nedsynker Solen rødmende og stille
Som blysom Pige i sin Elskers Arme,
Og vil Alnaadens Gud sig mildt forbarme,
De bittre Savn med Vemodsbalsam stille;

O dvæl i Lunden! Dvæl hvor Grottens Kilde,
Skjøndt kold og vild dog nærer Blomstens Varme!
Tryk rørt en velmeent Skjærv i Haand de Arme,
Hvis hede Taarer uden Hjelp maae trille.

Stræk Armen ud - et Kys til Jord og Himmel!
Og hold din Aftenbøn paa Bakkens Skraaning;
Opad gaaer Veien, skraa er steds vor Standen.

List dig da hen fjern fra den store Vrimmel!
Kik gjennem Ruden paa din Elsktes Vaaning,
Og skriv et Elskovsbrev paa Himmelranden!

132

NATTEN.

Og kommer Natten, falder Dug i Enge
Og Trætlieds tunge Blyhaand paa dit Hoved,
Saa husk at Vaagen er med Søvn trolovet,
Der valmukrandset vinker dig tilsenge.

Men Druer, dunkelblaae, safttunge, hænge
Om bløde Arm, hvor du er blidt indsovet,
Begeistrende de gode Aander voved
Af Natten skjult ind i dit Hjerte trænge.

Og Himlen dig bereder Morgnen atter,
Indluller kyssende forgrædte Øie,
Staaer hellig Vagt ved Uskylds stille Leie.

Sov derfor sødt! og om du end ei fatter
Det dunkle Drømmeliv, sendt fra det Høie,
Priis dog den gode Faders skjulte Veie!

133

MAANEN.

Den Maane den synger en underlig Sang,
Og det kan mit Hjerte fornemme,
Som hørte den før vel mangenengang
At nynne, den venlige Stemme!

Den synger om Blomster, de hvide, de blaae,
Saa sjælden, saa sjælden om røde,
Den synger om Piger, som grædende staae,
Om venlige Piger, som døde.

Og stormer en Dreng med Ild i sit Blik,
Forbi, hvor den dæmrende funkler,
Den synger om Længsler, som Hjertet fik,
Om Taarer, som Øiet fordunkler.

Mig lyste den mildt da Ida jeg saae,
Og Pilen foer mig i Brystet;
Men Ida blev kold i det natlige Blaae,
Hun løfter ei Amor til Brystet.

134

FLODPIGENS VISE.

I

Jeg sad derhjemme fro og glad
I Faders store Bølgehal,
Og sang, jeg vidste selv ei hvad,
Saae Stjerneskud og Stjernefald.

II

Naar Solen kom til kjære Søe,
Havguden tog dens Rosenglands,
Og fletted den til Havets Møe,
Og Krandsen blev en Brudekrands.

III

Men lønlig Hang en Citherstreng
Til Havets Bund saa vemodsøm
Deroppe fra den grønne Eng
Og natlig som en Tonedrøm.

IV

Og Havets Barm er mild og from.
Dets Pigers Hjerte er saa blødt,
Og Strengen klang: "kom, Elskte, kom!
Her bæver Duft og Rosenrødt!"

V

"Her bæver mangen Ungersvend
Som Rosenduft og Rosenrødt;
O Søe-Viol, forlad dit Hjem,
Hos os er det saa sødt, saa sødt!"

135

VI

Da steg jeg op den dunkle Vei,
Igjennem Jordens sorte Gang.
Min Taare randt, jeg saae det el,
Fjernt hørte jeg en Yngling sang.

VII

Og ved et Gitter gyldenblank
I Kildegrotten bleg han sad.
Saa ømt jeg i hans Arme sank,
Den Yngling om mit Hjerte bad.

VIII

Som Rosenrødt og Rosenduft
Er du dog ei, du er saa bleg!
"Det gjør den kolde Natteluft,
Det tunge Kors, den lange Vei."

IX

Men dog er du saa smuk, saa smuk,
Saa dybt dit milde Øies Blaae!
"Min Rose sank for flygtigt Pluk,
Og Lilien maa paa Graven staae."

X

Fra Grotten gik han atter bort,
Jeg ene sad forladt igjen,
Og Natten kom saa dødningsort -
O Gud, hvor er min Hjertensven?

136

BLOMSTEROFFERET.

Her staaer Huset. I det mørke Stræde
Brænder Lygten døsig paa sin Stage.
Pilgrimsgangen maa jeg stille drage
Til den Kjæres Huns med hellig Glæde.

Der jeg staaer hvadenten Straaler klæde
Vindvets Ruder, eller Storme brage
Vildt i Natten mellem Gavl og Tage;
Længslen vil fornøie sig, og græde.

Duft Levkøier, som jeg nys mon bryde!
Duft og døe! For Templet skal I hvile,
Offerstrøet for hendes Dør nedfalde.

Eders Duft skal hendes Drøm omflyde,
Hvor I svævende som Sylpher smile,
Og paa mig hun vil i Drømme kalde!

137

GULDRINGEN.

I

Ved Stranden sad den Pigelil. -
Dybt Skyen hang foroven.
De Storme kom fra Skoven,
Og Natten var paa Voven.

II

Ved Stranden leged Pigelil
Med Ringen tæt ved Havet;
Og Bølgerne begraved
Den kjære Ring i Havet.

III

Hvor er du, Ring saa gyldenklar?
Til dig min Sjæl er bunden. -
Men Mørke laae paa Bunden,
Og Ringen var forsvunden.

IV

Hvor er du, Ring saa dyrebar?
Som Tro og Elskov gjemmer?
Ak Edvards Sjæl mig glemmer,
Hans Ring nu Dybet gj emmer.

V

Græd ei, græd ei, Hjertelskte min!
- Den Svend han treen fra Skoven
Din Guldring jeg forvoven
Dig henter under Voven.

VI

Ak nei, min Edvard, gjør det el!
Lad Bølgen ei dig bære
Til Dybet ned, du Kjære!
Der falske Piger ere.

VII

Bæv ei som Nattens Siv, o Møe!
Mg ingen Fare truer;
Med Lyst jeg Dybet skuer -
Der Elskovs-Ringen luer!

VIII

Og Svenden sprang fra Stranden ud;
Dump suste det i Skoven;
Midnattens Skye foroven
Hang bælmørk over Voven.

IX

Ved Stranden sad den Pigelil;
Tyst kaldte hun til Grunden.
Men Natten laae paa Bunden -
Den Yngling var forsvunden.

139

TIL DEN FORLADTE.

O du stakkels fromme Llieklokke,
Som min Sjæl har fyldt med al sin Ild,
Græder du, at Jordens Blomsterflokke
Drog mit Øie fra dit blege Smiil?

Har du ingen Duft og ingen Farve,
Arme Blomst, som vorde kan min Lyst?
Er du kun en tom, en flygtig Larve,
Phantasia aanded i mit Bryst?

Er din spæde Blomstertid alt omme,
Fromme Barn, som ved mit Hjerte laae?
Er du ei den stille Uskyldsblomme,
Jeg engang i Paradiset saae?

Græd ei meer, du Hulde! glem nu Sorgen!
End du staaer en Engel paa min Vei;
I vor Hilsens første Rosenmorgen
Faldt en himmelblaa Forglemmigei.

Er du bleg, og er din Duft kun ringe,
O saa kom, mit Hjerte varmer dig;
Og vi skal i Himmelchor os svinge,
Naar kun trofast du vil elske mig.

140

SYNER.

Jeg seer et Land, og seer en Fredens Engel
Om Blomsterhaugen. Hænderne at folde,
Den gyldne Aften over Slottet holde
Med Musika for dig, du milde Engel!

Jeg seer en blad- og torneziret Stengel,
Der træder Rosen ud paa grønne Volde;
Jeg seer de ædle Mænd med Kors og Skjolde,
Og hvide Damer - o du Fredens Engel!

Jeg seer et Kirkespiir mod Himlen række,
Og Svanerne omkring paa Floden seile,
En Qvist sig under Nattergale bøie.

Jeg seer en Yngling Elskovsbrevet brække,
Og svanebleg mig selv i Floden speile
Den klare Taare og det dunkle Øie.

141

KYS OG ANELSE.

I

Gjerne jeg i stille Drømme
Ved din Arm, o Yngling, vandrer;

Slynger jo et venligt Baand sig
Himmelblaat tidt om Quitaren.
Men hvorfor de dunkle Veie?
Hvorfor gjennem Kirkegangen
I den kjøle Aftenskumring,
Langs de mørke Lindestammer,
Hvor de sorte Kors paa Sneen
Minde sørgende om Graven?

II

Rosentræ paa stille Gravhøi
Venner tidt med Taarer plante;
Her en Krands af faure Urter
Lægger jeg paa Marmorpladen,
Og vi bede vil de Døde
Hæve Bøn fra Himmelhallen,
Mere nær Alnaadens Trone,
For mit Hjerte, for min Dame
Og det kjære Baand, som slynger
Himmelblaat sig om Quitaren.

III

Dødningoffret sagte aander
Blomsterlivet ud paa Graven
Bævende i kolde Natduft.
Seer du Maanen, o min Sanger,
Som et venligt Christushoved
I de bløde Skyers Arme?
142 Seer du Taagen, sølvervinget,
Til et Englechor gestaltet?
For dit Hjerte, for din Elsk te
Toner Bøn i Himmelhallen.

IV

Rosenduft fra Citherbunden!
Sangens Aander drømme saligt!
O det arme Hjerte bæver,
Søger efter Elskovs Favntag.
Phantasiens Vinger zittre
Som af stille, himmelsk Anen. -
Ømt sit Nectarbryst at kysse
Rosen Bien jo tillader:
O tør ei min Læbe møde,
Rose, dine søde Blade?

V

Høit fraoven, høit fra Himlen
Straalen i mit Hjerte falder;
Ja, jeg staaer, en from Præstinde,
Ved det klare Elskovs-Alter,
Trykker hellig mine Læber
Paa din Mund, du kjære Sanger!
Offret varsler, Graven smiler,
Aander ned fra Himlen tale:
Stille, stille! til din Elskte
Gløder Kysset gjennem Flammen.

143

SONETTER. -

I Hjertets Dyb sig dunkle Toner rørte,
En sælsom Drøm den vilde Attraae stilled:
Som svæved lyst i Skye et Helgenbilled,
Skjøndt Nattens Mulm og Taager det omslørte.

Men Morgenen sit Rosenlys fremførte
Og speilte sig i Taaren, som nedtrilled;
Da saae jeg Dig, forklaret var hiint Billed,
Og Engle i Dit Bryst jeg sjunge hørte.

I Dig var Gangen til min Hjemstavn funden
Og alt mit Liv saa saligsødt henrunden,
Til Dine Smiil var - ak! - min Himmel bunden.

Tør jeg da nu den lette Sangens Vinge
Om Fredens gudindviede Celle svinge,
Og dig min dunkle Elskovsrose bringe?

Ei hvo jeg er kan jeg Dig rede gjøre,
Det Gaaden er hvorpaa jeg længst har grundet;
Dog aldrig end er dens Betydning fundet,
Den fattes ene af den Elsktes Øre.

144

Med kjerllg Sind maa Du paa Sangen høre,
En ædlere Natur har Krandsen bundet;
Hilsen og Afskeed venlig sammenbundet,
At Farvetonen maatte' Hjertet røre.

Og har en Engel, med sin lyse Kjæde,
Alt fængslet Dig paa Livets Ætherbølge,
Jeg tømmer Smertens Kalk med salig Glæde!

I Natten skal mig Phantasia følge
Og blegen Kind i Sørgefloret dølge,
Ved Maanens Lys vi under Pilen græde.

Men straf ei grumt den stille Alf i Skoven,
Fordi den skjult, halv ængstlig, halv forvoven,
Nedkasted Dig sin dunkle Blomst i Skjødet -
Ak, alt for haardt den for sin Daad da bødet!

Fro sidder den i Træets Top foroven,
Og kysser Himlen, speiler sig i Voven;
Et Blik fra Dig, som fyldt med Vrede gløded,
Dybtsaarende dens ømme Fryd borthøded.

Beklag det arme, haabbedragne Hjerte,
145 Hvis ei det har din Agt, Dit Venskab vundet,
Da for Dit Blik mig Nattens Skygger dølge.

Men Helgenskin omkrandse vil min Smerte,
Til Pilgrimsaanden har sin Himmel fundet
Og Dig forklaret evig tør ombølge -

146

KJENDETEGNET PAA UTROSKAB.

*

I

Saa smuk, saa rød, de kjære Pigers Lyst,
Paa Sommerfuglevinger, Amor svæver
Med andre Smaa i lystig Kappedyst
Mens Aftendug paa Purpurvingen bæver.
Han har I Flugten Hyacinthen kyst,
Nu Hurtighedens Priis den Snelle kræver;
Men ak, han er saa træt, hans Styrke viger,
Den Stakkel falder i en Bæk og skriger.

II

Jeg Yngling staaer derhos og seer hans Vaande,
Flux løber jeg, ham blidt at hjelpe op.
Han er saa vaad, han kan ei drage Aande,
Jeg varmer ved mit Bryst hans lille Krop,
Og er ham med at tørre Vingerne tilhaande;
Da blev han glad igjen, og med et Hop
Han sprang fra Haanden mig og spurgte venlig:
Hvori kan jeg, min Ven, dig være tjenlig!

III

Gjør at mig Lila stedse elske maa,
Du lille rosenrøde Hjertetvinger!
Gjør hendes Øine troe som de er blaae,
Lad hende glemme Flygtighedens Vinger!
Det er saa tungt for mig tilbagestaae,
Naar til en Anden hun sit Hjerte bringer.
Ak, raabte han, din Bøn gjør mig tilskamme;
Kan Amor dæmpe Kjærlighedens Flamme?

147

IV

Med gyldne Plil at skyde Saar paa Saar
Til Kuld og Frost og Staal sig skiller ad,
Og Hjerterne i ly sen Lue staaer
Som fordumstid den stolte Trojæ Stad,
Det, kjære Yngling, sagtens jeg formaaer;
Men det, min Ven, hvorom du nylig bad -
Ja saa! - jeg sukked, saae mod Jorden ned,
At ikke Guden skulde see jeg græd.

V

Men Amor svang sig op og fløi derfra.
Han kunde sagtens mine Sukke høre
Og see hvor modløs jeg var bleven, da
Han intet til *min* Bistand kunde gjøre.
Men strax derefter suste det, og fra
Det høie Himmelblaa fornam mit Øre
En Pusten og en Stønnen og en Latter,
Det falder, nogle skreg: Andre: det dratter!

VI

Da stødte jeg mig Hatten bort fra Øiet,
Og saae iveiret: Eia! hvad var det!
Der vare Elskovsguderne nedfløiet,
Alt fra Olymp, og bragte med sig: gjæt!
En Byldt, i Purpur svøbt, o hvor fornøied
Smaafolket sig, skjøndt Byrden ei var let,
De kivedes, de klamredes, de sloges,

Og lystelig paa alle Kanter droges.

VII

En holdt i den, en i enanden Flip,
Ti slæbte gyselig i største Knuden.
148 Det var Cytheres Gjord; paa høien Elipp'>
Den snilde Amor raned den fra Puden,
Den stakkels Svend han skal dog ei gaae Glip
Af al Bistand og Hjelp! saa tænkte Guden,
Og kjælne Amoriner, Amoretter
Den skjønne Byrde for min Fod alt sætter.

VIII

Jeg takker med et Smiil, jeg takker med et Buk
De gode Børn for deres Sved og Møie;
Men Amor løber til, og siger: luk,
Min Ven, luk Knuden op! Lad Gjorden bøie
Sig om din Kjæreste, og smuk, saa smuk
Hun bliver som end aldrig noget Øie
Paa Jorden saae, langt meer end du formoder,
Som Guderne og min hjertelskte Moder.

IX

Ak, kan det skjønne Belte andet ei,
Saa, kjære Amor, nytter det mig ikke.
Min Lila er saa smuk som Jordens Mai,
Og Himlens Stjerner boer i hendes Blikke.
Sat du end Skjønheds-Edlden paa vor Vei,
Ei Lila vilde bukke sig og drikke. -
Saa talte jeg, men løsnede dog Knuden,
Halvbange for at vredes vilde Guden.

X

Da saae jeg noget, som i Byldten hviilte,
Med skarpe Straaler og et hæsligt Skjær.
Fy, hvad er det? jeg raabte. - Amor smulte
Og hvidsked tyst: det Smilebaandet er,

149 Min Moder brugte, da med Mars hun iilte
At narre lidt min Fader Mulciber.
Det vil jeg tage, raabte jeg, og vise,
At Lila kan den kjære *Troskab* prise!

150

MINE HAAB.

Herud i Luften, Vingerne at tumle,
Forvovne Haab, I Kraftens spæde Drenge!
Fra Grenen smelter Sneen, og den skumle
Graataage flygter; Vaaren gaaer I Enge.
Forpilnte sad I længenok derhjemme;
Det dunkle Hjerte turde jer ei slippe.
Nu frisk! Lad skingre høit den viltre Stemme!
Slaa Vingen ud, til Trods for hver en Klippe!

Hvor kaade, overgivne dog de larme!
O stærkt forandret har sig nu de ømme,
Barnlige Haab, der laae i Løndoms Arme -
Fast ængste mig de kjæktopvoxne Drømme!

Dog deres Væxt jeg kan ei meer neddæmpe;
Med Liv de storme dristigt hen i Livet,
Og fældes de af Skjæbnens høie Kæmpe,
Med dem jeg syijker blødende i Sivet.

151

TIL AMANDA.

O du, sorn syg og svag, med bange Taarer,
Den sunde Kjærlighed i Hjertet dulgte,
Som mine vilde Veie gjerne fulgte,
Og hvem mit mørke Sind for ofte saarer.

Dig ønsker jeg, den milde Foraarsvarme
Maa runde Banden rød og fyldig atter,
Og at dig Sangen, Brystets kjælne Datter,
Bortsynger Sorgen, fro i mine Arme.

Med Svaler i sit Haar og grønne Qviste,
Med muntre Trin Foraaret seer jeg komme.
Nu er den dunkle Sørge time omme;
Gud hjelper selv, at Lænkerne kan briste.

Han gjør sin Luft saa blaa, sin Jord saa frodig,
Og alle Skabninger saa fuld af Glæde,

Han siger venlig, du skal ikke græde,
Men ved hans kjære Haand kun vanke modig.

152

DEN FORKJØLEDE AMÖR.

Ved et Kildespring i den grønne Lund
Sad Hanne og jeg en Morgenstund.
Vi talte om Dit, vi talte om Dat,
En Sommerfugl sig paa min Skulder sat.
Og Solen brændte gjennem Løvet ned,
Saa at Hanne blev baade rød og heed.
Flux kyssed jeg hende paa Kind og Mund:
Min Glut, det er for at skygge kun!
Men længer inde i dybe Dal
Der fløited den lille Fru Nattergal,
Og Hanne saae saa yndig i Søe,
At Sivene vilde af Længsel døe. -
Da pusled det om i det høie Græs,
Og bag en dunkel, dunkel Cypress
En lille Dreng kom vankende frem.
Han bosted bestandigen: hem! hem! hem!
Og naar man lidt nøie paa ham saae,
Havde han to spraglede Vinger paa.
Drengen kjendte jeg da paa en Studs,
Han havde alt spilt mig saamangt et Puds.
Men Hanne kjendte ham endnu ikke,
Og saae paa ham med spørgende Blikke:
Hvem er du da, du søde Dreng?
Søger du Blomster dig her i Eng?
Da stod han ganske forundret stille,
Og med yndig Røst sagde den Lille:
Min smukke Pige, hør paa mit Ord!
Jeg er den bekjendte Gud Amor.
153 Her kan du see mine lette Vinger
Og Pilen, som megen Glæde bringer.
Han vilde tale længere end,
Men saa kom Hosten paa den lille Ven,
Og han blev i Hovedet ganske rød.
Ak, sagde han, det bliver vist min Død. -
Hanne hun blev ret sælsom tilmode;
Paa Elskovsguder hun før ei troede.
Nu kunde hun tage og føle derpaa,
Al Vantro maatte paa Døren gaae.
Hun bukked sig meget medlidende ned:
Ak, kjære Gud, hvor din Kind er heed!
Hun satte ham paa sit Skjød, og smulte
Da han sig op imod Barmen hviilte.
Hvor fik du den slemme Hoste fra?
Hun spurgte kjælent; han svarte da,
Idet han hostede meget stærk:
Min Bedste, det er et skammeligt Værk!
Der var en deilig ung Prindsesse,
Hun gik i Lunden, hvor Faarene græsse,
Klædt som en landlig, naturlig Hyrdinde,
Man kunde ingen skjønnere finde

I hele Egnen deromkring.
Da kom mig i Hjertet en underlig Ting,
Som trak og trak, og ei Ro jeg fik,
Før i den dunkle Skov jeg gik,
Og sagde til hende: min sødeste Pige,
Jeg er en Tjener udi dit Rige.
Fra den Tid skiltes vi aldrig ad;
Jeg Stakkel gjorde Alt hvorom hun bad.
Saa maatte jeg følge til Hoffet med,
Og det er et grumme afskyligt Sted.
154 Snart maatte jeg der i Vinduet staae
Og vise min Pul og spænde min Bue,
Snart maatte jeg paa Comoedie gaae,
At alle Mennesker kunde mig skue,
Og snart i Dandsen fare omkring;
Det var en meget ubehagelig Ting!
I Maanskin paa en aaben Altan,
Der maatte jeg fryse; hun havde sin Plan.
En Kammerjunker stod bag en Qvist,
Og jeg maatte kalde og sige: pist! pist!
Saa blev jeg da ganske forkjølt jeg Arme;
Men længere skjulte jeg ei min Harme.
Jeg løb fra hende, den Troløse, bort
Hvor Skoven ret var dunkel og sort,
Jeg vilde mig sætte ved en Kildebred:
Saa fandt jeg da dette deilige Sted,
Og dig, min Pige, og dig, min Ven;
Saasnart gaaer jeg rigtig ei bort igjen.
Da kyssede Hanne af Hjertensgrund
Den lille Amor paa hans røde Mund;
Og listig rev han det fine Klæde,
Der hang over Barmen i himmelsk Glæde,
Med Haanden løs, og skjulte sig bag
Det tynde Forhæng med megen Behag.
Jeg kikked til ham med nysgjærrigt Blik,
Da sagde han ganske næsviis den Strik:
Jeg holder meget af smaa Eremitter,
Som engang imellem ud kun titter,
Som leve stille, ingetogen
Og ikke forstyrres formeget af Nogen.
Denne Plads er uden Spas, mine Venner,
Den smukkeste jeg paa Jorden kjender,
155 Og derfor har jeg den ogsaa saa kjær,
At jeg vil tage mit Ophold her.
Og spørger Nogen: hvem er det her boer?
Saa svar kun dristig: den lille Amor!

Hanne, som altid er saa god,
Hun kunde ei sige Guden imod,
Og jeg blev ganske henrykt derved;
i oo Hvorfor, sagtens alle Mennesker veed.

156

FORTABELSE.

Min Sjæl er heed af Længslens Tørst,

Mit Bryst er tomt for Glæde.
Den muntre Fryd forlod mig først,
Nu kan jeg Ikke græde.
Din Jord, min Herregud, er ei
Lysthauge meer, men Tornevei,
Og træt jeg er af Gangen.

O ræk din Haand fra Himlen ned,
At fajelpe mig i Nøden;
Min barnligfromme Kjærliglied
Den drages haardt med Døden.
Løft den til dig, en Englelil,
Op til dit Skjød, o Herre mild!
Mig Arme favner Graven.

157

MED EN CONFIRMATIONS ROSE.

Lille Rose, vær ei bange!
Du skal Ikke staae tilskamme;
Ydmyg er paa Helligdagen
Kindens søde Purpurflamme.

Lille lykkelige Rose,
Du skal fromt til Kirke vandre,
Der hvor Himlens Børn og Jordens
Hilse venligen hverandre.

Ak, men artig maa du være!
Paa din Vei dig følge ville
Rosmarin og bly Reseda;
Sæt dig kjønt hos dem og stille!

Halvomsløret, op til Hjertet
Maa du gjerne Kinden hvile,
Men kun af en hellig Glæde,
Husk, tør du i Kirken smile!

158

SYGDOMMEN.

Hvem er du med de askeblege Lokker,
Spæde Glut, som har lagt dig paa mit Leie?
Mon du fløi i den stjerneiyidte Æther
Og slog Hovedet ømt mod Stjernens Kanter?
Har din Moder dig født med dette Sorgsmiil,
Smertens Vidne, omkring de stumme Læber? -

Blegalvorlig du seer i mine Blikke,
Som om sagde du: Arme! jeg er Qvalen
Din, undfanget af Jordens Synd og Brøde.
Men selv Synden er Herrens Tjener, jeg dens
Barn, uskyldig; min Moder er Barmhjertigheden.

159

DA AMANDA VAR SYG.

Jeg kan ei synge, min Amanda tier;
Jeg kan ei frydes - o Amanda græder!
Til Sorgen sig mit Hjerte nu indvier
Med alle sine unge, friske Glæder

Nu kan ei Øiet smelte meer og funkle,
Ei Læben kysse og med Smilet lege;
Ak, thi Amandas Øine er saa dunkle,
Og hendes Læber er saa syge, blege.

Ei Tankerne kan flagre meer og ile,
De kjære Drømme mig ei finde kunne,
Thi min Amanda kan ei længer smile,
Og hun kan ei for vilde Smerter blunde.

Med Skjælven kun min Haand kan Pennen fatte,
Ned paa Papiret falde mine Taarer;
Thi hendes stakkels Hænder er saa matte,
Og Leiet hendes fine Lemmer saarer.

O gode Gud, giv hende gode Kræfter!
Lad Sundhed komme med sin røde Morgen,
Lad hende blive frisk og stærk herefter,
Saa takker jeg og priser Dig for Sorgen!

160

BONDEPIGEN.

Jeg bar en Foraarsmorgen
(Se Bind III)

AFSKED.

Farvel, min Fryd, Farvel!
Løb til en anden Hytte!
Du er saa bleg og arm,
Jeg kan dig ei beskytte.

Du høle Herlighed,
Som blev mit Maal og Sigte,
En anden Beiler kaar!
Jeg Arme maa dig svigte.

I mange Sorger smaa,
Som blev mig kjær fortrolig,
Jeg bruger eder ei
Hvor nu jeg fæster Bolig.

Gak bort, mit Haab, gak bort!
Du seer, nu brister Staven;
O kom, min Kjærlighed,
Følg mig til Graven! -

161

HVIDTFELDT.

I

De lange Snekker laae paa Rad,
Der skulde staae et Birtingsbad,
Som Rygtet kunde prise.
Fra Skib de tunge Kugler sprang,
Og gjennem Mast og Bjælker klang;
Det var en ærbar Vise!

II

I Kjøgebugt de sammenslog,
I Bølgerne hinanden drog
De vrede Kampens Fugle.
Havnøkken, ellers glad ved Strid,
I sorte Vand blev dødninghvid,
Skreg for den røde Kugle.

III

Herr Hvidtfeldt agted det dog ei,
Han tænkte: just paa saadan Vei
Det danske Flag man kjender.
Han sendte Skuddet ildrødt ud;
Det rendte som et iilsomt Bud,
Dødsbrev i hede Hænder.

IV

Høit Snekken af sin egen Ild
Omhvirvlet blussed rød og vild,
Selv Helt blandt djærve Helte.
Den tykke Damp paa Havet laae,
162 Men Flammer man I Mørket saae
Om Skibet spænde Belte.

V

Holla, nu faae vi først en Dyst!
Nu har vi Maanskin blankt og lyst
Ved dette Nattemøde;
Nu gjælder det at lefle sødt,
At rede Leiet varmt og blødt
Paa Roserne de røde!

VI

Saa raabte Hvidtfeldt høit med Mod,
Og flux Kartoven tænde lod,
Og svang sin gode Klinge.
De danske Stykker slog ei Klik,
de dundred saa det havde Skik,
Og Fjender Døden finge.

VII

Men Luen slog sin røde Tand
I Snekkens Bug, og vildt sin Brand
Omkring de stærke Planker;
Da skreg paa Dækket hver en Mand:
Til Land, at redde os! til Land!

Nu springer det! Kap Anker!

VIII

Men Hvidtfeldt saae i Flammen ned,
Og skued over Bugten bred,
Der laae den danske Flaade.
Nei, raabte han, det gaaer ei an!
163 Paa Rækken der at sætte Brand,
Det var til liden Baade.

IX

Vort Skib jo hedder Dannebrog,
Og derfor som et ærligt Skrog
Det svigter ei i Nøden;
Det sømmer just en dansker Søn,
Med Sværd i Haand og Gud i Bøn,
At vente kjækt paa Døden.

X

Og Hurra raabte hver en Dansk,
Og slog endnu saa haard en Handsk'
Heel tidt i svenske Stavne.
Men da nu lød det sidste Skrald,
Da Ilden bragte Død og Fald,
De foer til Himlens Havne.

XI

Herr Hvidtfeldt var en Helt saa god,
Han var af Danmarks ægte Blod,
Han sprang i røden Flamme.
Vi andre har ei mindre Mod,
Vi ville staae hvor Hvidtfeldt stod,
Vi vove fuldt det samme!

164

ELEGIE.

Hvor min Hauges Grønt i Høsten skrantner og blegner,
Haanen, med vexlet Lys, seer gjennem Grenene ned,
Vanker jeg mild, skjøndt bedrøvet, fulgt af den tause Erindring.
Altid, veed jeg, er Sorg Hjertets forkjælede Barn.
Øiet, som fordumstid kun om Elskov bad for sin Elskov,
Nu med langsomt Blik søger kun Sorg for sin Sorg;
Læben, tung af Veemod, løftet af smertelig Længsel,
Smiler ei mere af Fryd, smiler fortrolig med Qval.
Eensom vanker jeg, stille, fulgt af den tause Erindring,
Maanen, med tvivlsomt Lys, seer gjennem Grenene ned.

165

SONETT.

Elskte, er du bange for de Døde?
Turde du ei gaae blandt Kors og Grave,
Naar med rædde Farver Dødens Have
Laae ved Midnatstid, og naar den røde

Maane kom, og hilste paa de Døde?
Tyst vi vilde gjennem Mørket rave,
Sætte os paa Stenene de lave,
Høre Træet suse i det Øde.

Og naar ret vi vare angst og bange,
Vilde vi af Hjertet græde, gyse,
Bede og hinanden fromt omarme. -

Thi naar rædsomst stirrer Farens Slange,
Naar af Skræk og Gru vort Blod vil fryse;
Luer høiest Kjærlighedens Varme.

166

BØN.

Tag ei fra mig dine kjære Hænder!
Vend ei bort dit milde Frelser-Øie!
Naadig du paa Korset Hovdet bøie
For min arme Sjæl, som syndig brænder.

Sundhed, Ro og Fryd sig fra naig vender.
Paa min Ungdoms før saa stille Høie
Vilde Furier med Fakler støie.
Elskov ei mit dunkle Aasyn kjender.

For os alle bløder du og lider;
O jeg slog dit Bryst en blodig Vunde,
Da jeg brød af Syndens hede Frugter.

Angerfuld den svage Haand jeg vrider,
Øiet ei for Nag og Qval kan blunde -
Frels mig, frels fra disse Slangebugter!

167

SKJØN ANNA.

I

Der laae saa tykt paa Gaden med Snee,
Men mørk var Himlen endnu og sort.
Mens Klangen gungred I høien Luft,
De Godtfolk strømmed fra Kirkeport.

II

Den gamle Birgitte, i bruun Salop,
Med Kyse paa, med Psalmbog og Stok,
Hun gik med skjøn Anna, sin Datterlil,
Fra Ottesang i den store Flok,

III

Og da de kom over breden Torv,
Der stod en Gaard, heel gammel og graa;
To Løver holdt over Porten et Skjold.
Foran to brændende Fakler man saae.

IV

O Moder kjære, hvad hænger saa mørkt,
Saa sørgeligt ned for Sal og Gemak?
Hvi seer den Sveitser saa bleg og mod?
Hvi staae de Heste med sort Skaberak?

V

Min Datter, og veed du ei, Greven er død?
De Gjæster komme i Sørgehabit.
Der holder jo Vognen med Fløil og med Sølv
Skjøn Anna, hvi bliver dit Ansigt saa hvidt?

168

VI

O Moder, Moder, jeg faaer saa ondt!
Mit Snørliv satte jeg alt for trangt.
Saa skynd dig, skynd dig! snart naae vi hjem;
Til fattige Vraa der er ei langt.

VII

Rystende tændte den Gamle sit Lys;
Saa snørte hun op for sin Datters Barm.
O Moder, Moder, jeg er saa ør!
Jeg falder - o hold mig fast i din Arm!

VIII

Den Moder lagde sin Datter i Seng.
Fra Kirketaarnet Liigklokken lød.
Men da det blev Dag og Lyset gik ud,
Da var skjøn Anna kold og død.

169

AFTENSANG.

I

Iler nu fra eders Hytter,
Møe og Svend I Aftenrøden!
Under Egen - lytter, lytter!
Stirrer hen i Rosengløden!

II

Mellem spæde, skyldfri Sjæle,
Mellem Børn, du hellig trine,
Olding, og i Skaren dvæle,
Liig en blomstergroet Ruine.

III

Hustru med dit Barn ved Haanden,
Kom og hør paa Aftensangen!
Øm og rosenrød gaaer Aanden
Hist fra Solen gjennem Klangen.

IV

Smiil, du blege Sorg, i Aften!
Rolig bliver gamle Vunde;
Sangen gjør, ved Guddomskraften,
Glædens syge Børn dig sunde.

V

Livet folder sine Hænder,
Stirrer paa sin dunkle Skygge,
Stjernen gjennem Skyen brænder,
Evig som de Frommes Lykke.

170

VI

Søvnen dækker alle Kløfter,
Alle Saar og hver en Smerte:
Føle I, vor Fader løfter
Sine Børn op til sit Hjerte!

171

OM MIN MUSE.

I

Hvem Musen er, vil du vide,
Den Pigelil her paa mit Skjød,
Hvis Øine er dunkle, men blide,
Hvis Mund er vemodig, men sød?

II

Hendes Herkomst kjender jeg ikke,
Ei grubler derover engang;
Jeg troer paa de himmelske Blikke,
Paa Stemmens salige Klang.

III

Da Fader og Moder de døde

Fra mig, mens jeg legede, bort,
Da kom mig den Hulde imøde
Med Farver og brogede Kort.

IV

Hun bygte mig Slotte og Huse,
Skabte Mænd med Harnisk og Sværd,
Og, alt som jeg voxde, min Muse
Hun lærte mig mere og meer.

V

Kun sjælden i Hjertet mig Glæde,
Saa ofte Kummer der laae;
Hun hjalp mig at smile og græde,
Hun lærte mig Sangen forstaae.

172

VI

Selv har hun sit Huns dybt i Lunde
Af Nattergalene bygt.
To Duer, istedetfor Hunde;
De kurre, saa sover hun trygt.

VII

Hun hopper saa let over Moser,
Hun er saa: kjælen og smuk,
Hun spiser ei andet end Roser,
Hun drikker ei andet end Dug.

VIII

Naar Sol vil af Søen opvælde,
Da sidde ved Hytten vi To; .
Og sammen vi sidde i Qvælde,
Naar Solen vil gange til Ro.

IX

Om Natten hun tager sin Lyre,
Og lokker og kalder saa blidt.
Da kan sig ei Englene styre,
Deres Vinduer aabne de tidt

X

Paa Fingren de Smaabørn kysse,
Og sladdre saa venligen ned.
Ad Frøen Blomsterne tysse,
Vil høre, hvad Englene veed. -

XI

Men røve de Elskte mig Modet,
Da græder hun ængstlig forladt;
173 og bruser for heftigt mig Blodet,
Da aander den Hulde kun mat.

XII

Jeg veed, hvis jeg snarligen døde,
- Jeg tænker saa ofte derpaa -
Da vilde i Graven hun møde
Og med mig til Himmelen gaae"

174

LUCCA SIGNORELLI.

I

I Husets dunkle Halle,
Maanskin fra Ruden kom,
Sad Lucca Signorelli,
Han var en Maler from.
Med Haanden, stumalvorlig,
Sat under Hagen graa,
I Sjælens Dyb han stirred,
Der Billeder han saae.

II

Hans Liv var fuldt af Styrke,
Det slog i Kunsten Rod,
Trak deraf al sin Næring
Og blomstrede med Mod.
Han blev en dygtig Mester;
Alene tro sin Kunst,
Alt andet, hvad han øved,
Det tyktes ham omsonst.

III

Da lød et Slag paa Døren,
Hans Navn man raabte paa.
Men Maleren ei hørte,
Han høie Syner saae.
Dog stærkere blev Larmen:
"Holla! luk op, luk op!
Din Søn er myrdet, blodig
Vi bringe her hans Krop.

175

IV

Marchesa Gjulietta
Han gav en Natmusik;
Da traf den bittre Fjende
Ham med et Dolkestik."
Saa raabte de derude
Paa Dørens Marmortrin;
Med Fakler og med Liget

De traadte langsomt ind.

V

Henover stærken Pande,
Henover busket Bryn
Den Gamle foer med Haanden;
Det slog ham som et Lyn!
Steentaus han stod saalænge
Og hen paa Liget saae.
I Døden skjøn som Christus
Den fromme Yngling laae.

VI

Men selve Fadersmerten
Sin Trøst i Kunsten fandt;
Fra Øiets dunkle Laage
Begeistrings-Taaren randt.
Han bød dem venlig klæde
Det elskte Legem af,
Gik hen, og Faklen sulte
Hvor bedst den Lysning gav.

VII

Det var den ædle Maler,
Tog Kridtet fast i Haand,
176 Saa tegned han den Døde,
Og Døden gav han Aand.
Af dyb og mandig Kummer,
Men fromt, blev Penslen ført;
Enhver, som saae det Billed,
Blev indtil Taarer rørt.

177

LÆNGSEL.

Skjøndt jeg er ung og stærk, har Mod og Lykke,
Skjøndt hver en Sands - at Væsen vederkvæger,
Sig vel bevidst, og ingen daarlig Skygge -
Vellystig tømmer Øieblikkets Bæger,
Og skjøndt i Kunsten selv jeg kan udtrykke,
Naar indad forskende jeg stirrer,
Hvad udenfor det snevre Blik forvirrer:

En Time gives der - den gav Gud Alle -
Den venter jeg med salig Længsel paa;
Da hver en Sands mig troløs vil frafalde,
Og Alt, hvad syntes stort, ei var, forgaae;
Da jeg paa Gud med Sjælens Røst maa kalde,
Og da min Kraft, min Tro, skal Prøven staae;
Dødstimen! - Hjelp mig, Herre, naar den kommer,
Og vær, for Jesu Skyld, en naadig Dommer!

178

BERTOLD.

Fra Taget hænger det mugne Straa,
(Se Bind III)

ELEGIE.

O hvor det lyser roligt, klart I mit drømmende Indre!
Thora, ak, er det dig? Er det din salige Aand?
Mørkdybsindig, mens svagt brændte den eensomme Lampe,
Trykte jeg op til mit Bryst, Thora, dit Hoved og græd.
Og du slap mig ei, naar vildt omspændte mig Qvaler,
Bød min brændende Tørst Læbens uskyldige Frugt,
Havde Brystet saa kjært med dets Valdhornklang og dets Midnat -
O, efter Hjertets Storm, græder end med mig, din Aand!

Mesteren gjør det vel ei; men ak, den digtende Yngling
Speiler forfængelig glad Hjertet i Sangens Pokal.

179

DEN BORTFLØINE ELSKOV.

Min Elskov vilde flyve bort,
Mit Hjerte var saa koldt og sort.

Min Elskov var en Fugl saa hvid,
Med Sang saa høi, med Sang saa blid.

Nu fik den Pletter paa sit Bryst,
Nu tabte den sin klare Røst.

Den kurred: ak, du slemme Ven!
Jeg maa i lyse Egne hen,

Og flagred op i Himlens Blaa.
Paa Skyen kjælne Engle laae.

De tog den arme Fugl paa Skjød.
Af Englemund den Sukker nød.

De klapped blidt dens hvide Fjær,
Og snart den var som hjemme der. -

180

Jeg kaldte den, hvor Rosen leer,
Den kjendte ei min Stemme meer.

Jeg kaldte den, hvor Liller staae,
Men ikke mig den husked paa.

Jeg kaldte den med Taarer ned,
Jeg sukked høit og Haanden vred.

I Vindvet da jeg Ida saae,
Med snehvidt Bryst, med Øine blaa.

Hun strakte ud sin hvide Haand,
Da kom der Roser i min Aand.

Hun smulte blidt, hun smulte lyst,
Da kom en Regnbu' i mit Bryst.

Hun lokked med sin røde Mund,
Da flagred Engle sammestund.

De bragte hende Fuglen ned,
Hun tog den, ak! og var ei vred.

181

Hun gav mig den med ømme Blik,
Og ikke Skjænd engang jeg fik.

Nu har jeg her min Fugl saa hvid,
Den synger som i Fordumstid.

Mit Hjerte er ei ganske sort;
Nu flyver den vist aldrig bort!

182

BEGEJSTRINGEN OG ORDET.

I

Dernede ved den grønne Aae,
Hvor Hjulene i Møllen gaae
Og klart i Vandet blinke,
Der sidder under Hyttetag
En Møe den lange Sommerdag,
Tør ei ad Glæden vinke.

II

Deroppe paa det faøie Slot,
Omhvælvet kun af Himlens Blaat
Og kun med det for Øie,
Der staaer saa bold en' Ungersvend
Og stirrer i det Fjerne hen,
Kan dog ei Længslen bøie.

III

Til Borgen svæver Længsel op,
Og Længsel gaaer fra Klippetop
Igjen til lave Hytte;
Men samles de paa Vei engang,
Da toner en dybsindig Klang,
Da maae vi Alle lytte.

IV

Som Fløiten i sit dunkle Bryst,
Den Pige gj emmer Sang og Røst.
Men naar fra Borgens Kroner
Nedsvæver, fuld af hellig Ild,
183 En Elskovsaande stærk og mild,
Fra Hytten høit det toner.

V

Begeistring er den Ynglings Navn,
Som paa sin Borg, i Himlens Favn,
Mod Stjernedybet skuer.
Men Ordet hedder Pigelil,
Som sidder fromt i Hytten still'
Og venter Himlens Luer.

VI

O hør mig, høie Muse-Chor!
Her bygger jeg et Alterbord
I stille Sangerhytte;
O lad engang det hulde Par
Nedknæle her for Jert Altar,
En venlig Pagt at knytte.

184

TIL GUD.

Skal jeg klage, skal jeg græde
I min Sorg, o Herre mild?
Skal jeg juble høit af Glæde?
Taarerne dog snart fremtræde,
Ak, og Smertens dunkle Ild.

Du har ført mig ind i Livet,
Mod og Kjærlighed mig givet,
Ikkun Styrken gjemte Du!
Svag og skjør jeg er som Sivet,
Stormen bryder mig itu.

Gud, Du veed hvordan jeg brænder,
Naar Din Kraft, Din stærke Haand
I Bedrifter jeg gjenkjender,
Hvor det ryster mig og tænder
Tørst og Attraa i min Aand.

Skal jeg Arme da vansmægte?
Ak, Du vil, Du vil ei nægte -
Herre! efter Dine Raad -
Mg en stor, begeistret Daad;
Evig skal jeg ei forsmægte!

185

TIL LUISE.

De Farver, hvor mørke og vilde!
Grimt bugter sig Formernes Pragt!
Og Taaren, hvor brændende stille
I Øiet af Qvalerne bragt!

Syng for mig, Luise, lad tone
For Hjertet, som qvæles, din Sang!
Maaskee kan den Striden forsone,
Den rene, uskyldige Klang!

186

DIGTERSKJÆBNE.

Usalige Poet! Dig, ak, snart i en Bog,
Snart i en Krog, hver Pog, hvert Drog, som troer sig klog
Frækt river ned - O hjelp, Natur! din Troubadour;
Han iler til en Ven, det arme Creatur!
Til Flasken - i dens Suk, dens Kluk at finde Trøst.
Med varme Følelser han aabner den sit Bryst -
Dog see! knap er den tømt - uhørte Troløshed!
Han rumler, tumler om - den rev ham ogsaa ned!

187

HAVFRUEN.

I

Dronning Thora gik paa Øen
Ved den aabne, kolde Strand.
Dannerkongen var paa Søen;
Uveir mørkned Himlens Rand.

II

Fiskerjollen laae ved Landet,
Søevandt Gubbe sad deri,
Nettet trak han tungt af Vandet,
Stærke Sønner stod ham bi.

III

De en Havfru havde grebet.
Halv i Vandet, halv i Siv
Laae hun snøret fast af Rebet
Med det skjønne Jomfruliv.

IV

Lokkerne slog Guld i Blæsten,
Deilig var den friske Barm,
Halsen sjunken mat, og næsten
Blodigsnørt den hvide Arm.

V

Iisgraat Skjæg om Mund og Hage,
Hvasse Blik bag lange Bryn,
Gubben griber til sin Stage,
Røres ei ved yndigt Syn.

188

VI

Seer I hende? Ha, din Slange!
Faer og Broer mig raned du.
Hvor er Kniven? Vær ei bange!
Døden skal hun friste nu.

VII

Bistert saarer han den Skjønne
Holdt! o holdt! det tætved lød -
Fiskergubben maa sig vende;
Det var Dronningen som bød!

VIII

Og hun ynkes ret og røres,
Da hun seer den Havets Qvind,
Inderligt og sælsomt føres
Til at lyde fromme Sind.

IX

Løsner hurtig Slørets Folder,
Trykker det for Brystets Saar.
I sit Skjød hun Hovdet holder
Med de lange, gyldne Haar.

X

Da nu Havets Møe i Armen
Hviilte paa den Dronning god,
Ned i dunkle Vand fra Barmen
Flød der trende Draaber Blod.

XI

Og hun aander mat og sukker,
Rødme man paa Kinden saae,
189 Øielaaget sig oplukker
Længselsfuldt mod Bølgen blaa.

XII

Dronning Thora byder fare
Ud paa Havets Dyb igjen -
Da om Nøkkens lumske Snare
Varsle alle Fiskermænd.

XIII

Men den høie Dronning byder;
Kjække Hjerter lønligt gjøs,
Havet svulmer sort og syder,
Grumt Orkanen farer løs.

XIV

Dog, før Baaden har den skjønne
Havfru ud paa Dybet bragt,
Bølgerne i Skum kun stønne,
Knuste ved en fremmed Magt.

XV

Og til Landet hjem de naaede
Gjennem høie Bølgekast,
Skjøndt den Gamle rædsomt spaaede,
Og skjøndt Roret sank og brast.

XVI

Altid værre Havet fnyste,
Lynet sig i Skyen brød,
Mens paa Borgen Thora gyste,
Tænkte paa sin Husbonds Nød.

XVII

Trin da drønned gjennem Hallen:
Fagre Thora, græder du?
Ei din Helt er død og falden,
Karsk og fro han er endnu.

XVIII

Drivvaad stod den Kongekjæmpe,
Tog sin Dronning ømt i Arm:
Nu du skalst din Uro dæmpe,
Rede mig en Seng saa varm!

XIX

Sagtens jeg mit Skib forliste,
Men jeg selv og mine Mænd
Vore gode Kræfter priste,
Slog os gjennem Bølgen hen.

XX

Dog var een og hver vel sjunken,
Havde ei en Havfruflok,
Da vor Arm sank træt og slunken,
Grebet os ved Haarets Lok.

XXI

Mig en deilig Glut fra Dybet
Hæved over Bølgen op;
Ærgerlig jeg stødte Krybet,
Tro mig, fra min stærke Krop.

XXII

Tænkte vel at naae til Landet,
Kraft jeg havde for en Stund;
191 Men hun slap el, før i Vandet
Jeg fornam den faste Grund.

XXIII

Eia, flink, du Landets Frue!
Hid den tørre Silkesærk!
Drukner Kongen i sin Stue,
Ha, ved Gud, det er dit Værk!

XXIV

Stum af Fryd skjøn Thora græder,
Lukker Kister op og Skriin,
Tager frem de dyre Klæder,
Sølverkammen blank og fiin.

XXV

Kj emmer Tang og Muslingskaller
Af sin Husbonds dunkle Haar.
Trende Ædilstene falder
Ned hvor Lokken fagert slaaer.

XXVI

Tre blodrøde Ædilstene -
Thora tykkes der at see
Havfrublod bag Sivets Grene
Dryppende fra Barmens Snee.

XXVII

Og paa Sengens bløde Hynde,
Med sin Konning i sin Arm,
Taler hun om Havets Qvinde,
Kysser hun den Kolde varm.

192

XXVIII

Sine Sønner smaa, just trende,
Hver hun en Karfunkel gav.
Alle blev de vakkre Svende,
Kjæmper paa det stolte Hav.

193

ØNSKEBNE.

I

Mangen Digter har sjunget
Om sine Ønsker de ømme
Har sig vugget og svunget
I Længslens evige Strømme,
Har sjunget om Ønsker og Drømme.

II

Giver Musen mig Kraften
Vil jeg synge og digte;
Hjertets Tone i Aften
Troer jeg, kan ikke svigte
Ja jeg vil græde og digte

III

Den, som jeg elsker med Smerte
Kjender kun lidt mine Qvaler
Ak, thi mit eensomme Hjerte
Stille og lønlig kun taler
Om sine Kjærlighedsqvaler

IV

O at jeg var blot den hvide
Pen, som han holder i Haanden
Og som først faaer at vide
Alt hvad han tænker i Aanden
O at han holdt mig i Haanden

V

Eller, hvis Himlen tillod det,
O at jeg var blot den lille
194 Yndige Bog, hvori stod det
Vers, som han læse vilde
Helst i Eenrum og stille.

VI

Kunde dette ei være,
Ringen jeg ønsked at blive,
Som til sin Brud han med Ære
Kjærlig og tro vilde give;
Min Graad skulde Perler blive.

VII

Dog, - o Gud, hvis han døde -
- Himmel bønhør mig! - jeg være
Krandsen, der falder i øde
Grav, hvorfra ham Englene bære!
Meer vil jeg ikke begjære.

*
195

LOMMETØRKLÆDE

Jeg er et lille venligt Minde,
Og holder for min største Lykke,
Naar fra dit Øielaag, Veninde,
Jeg tør en hellig Taare trykke -

I EN BOTANIKERS STAMBOG.

Ved Planterne og deres gamle Venskab,
Kom stundom mig, en yngre Ven, ihu
Der - skjøndt et flygtigt Blik og kort Bekjendtskab
Dog lærte snart at elske dem, som Du -

196

TIL THORVALDSEN.

Du drog til Roma bort, til fjerne, velske Lande,
Men Rygtet fløi herhid, alt over vilde Vande
Og bragte Budskab kjært: Du svigted Ætten ei,
Du var en nordisk Helt og drog din Kjæmpevei,
Foragted Skryd og Tant, holdt Kunsten varm ved Hjertet -
Da fryded Danmark sig, skjøndt os din Frastand smerted,
Du var en from Gesandt, vort Norden gav i Magt
Med Sydens ædle Kunst at slutte Forbundspagt.
Da kom tilbage Du, velkommen tusind Gange!
Lød Dig imøde da de danske Rum og Sange,
Du Miste gamle By, du hørte frit hver Stund
Det søde Mæle, som Du nam med Barnemund;
Det traf Dit Hjerte dog, hvorhelst Du monne træde,
Var Skjælven i dets Klang, da var det kun af Glæde!
Du drager atter bort - Naar kommer Du tilbage?
Det arme Dannemark, det Aarsag har at klage,
Med sine Børn det kan ei til Dit Værksted gaae,
Ei varmbegeistret hos sin elskte Kunstner staae -
O det er fattigt! - dog jeg vil det grumt ei saare,
Vil ei bebreide det - jeg seer dets tunge Taare.
Saa reis med Gud! Lad Rygtet om din høie Daad,
O Thorvaldsen, fra Danmark vriste Savnets Braad!

197

TIL MINE ØINE.

O græd ei, stakkels, kjære, syge Børn,
Fordi I ei see Rosen, men dens Tjørn,
Fordi I ei kan Stjerneluen see,
Og Aftnens Guld er blegt paa Skyens Snee,
Stirr ei anklagende mod Himlens Blaa,
Det er jo eders Moer, I stirre paa!
To klare Glas, som samler og forbinder
De rene Former og de ædle Træk,
Vil følge jer som kjærlige Veninder;
Da see I Sommerfuglen paa sin.Hæk,
O glæd jer, da I skue faaer
Den fjerne Snekke, som i Bølgen gaaer,
I Træets Top den modne Frugt,
Og Fuglen i sin Flugt;
Men stundom i det mørke Kammer
Skal Floret falde om de lyse Flammer,
Og i den tause Dunkelhed
Gaaer Poesiens Aander ned.

198

PETRUS I ROM

I

I Rom, i Fængslets Hule,
Som Marmorblokke skjule,
Sad Petrus, den Udsendte,
Bedrøvet, fuld af Qvide.
Han skulde Døden lide
For Herren, som han tjente.

II

En kraftfuld Mand; i Barmen
Var Ild og Mod, men Harmen
Endnu for jordisk brændte.
Han elskte Gud af Hjertet,
Og dog ham Døden smerted,

Thi Livets Lyst han kjendte.

III

Da aander Duft fra Muren.
Huldt vinker ham Naturen;
Han føler Luften strømme.
En bælmørk Gang - en Lem - men rusten
Jernlaasens Slaa er brusten,
Og frit kan Fangen rømme.

IV

Klart tindre Nattens Stjerner.
Petrus sig sagte fjerner.
I Græsset Vinden suser.
Han kjemper - Tvivlen seirer -
Dødsangst hans Kraft henveirer
Og Herrens Helt beruser.

199

V

Han flygter - gjennem Gader -
Angsten ham ei forlader.
Han tør ei Gud anraabe.
Hvor Romerporten hvælver
Han feig for Vagten skjælver,
Tæthyllet i sin Kaabe.

VI

Han sniger sig. Det regner.
Han slipper ud, og blegner,
Tør ei mod Himlen skue.
Med Bjerge, Skov og Hækker
Landet sig yndigt strækker
Og smiler med sin Drue.

VII

Da kommer ham imøde
En Mand, hvis Vunder bløde,
Omsust af Nattevinden.
Paa Ryggen Korsets Planke,
Om Panden Tornens Ranke,
Og Draaber Blod paa Kinden.

VIII

Et himmelsk Lys ham krandser.
Petrus paa Veien standser,
Og kjender Gud, sin Herre.
I Støvet han sig kaster,
Og spørger: ak, hvor haster
Du hen, min Gud og Herre?

200

IX

Blidt svarer ham den Høie,
Med Smertens Graad i Øie:
Til Rom, at sone Brøden.
End eengang vil jeg lide;
Thi de, jeg sendte, stride
Ei meer; de frygte Døden.

X

Da voved Petrus ikke
At hæve sine Blikke.
Han græd, han skjalv som Sivet,
Og sukked: jeg vil drage
I Fængslets Dyb tilbage,
Min Gud, og vinde Livet.

XI

Beegfakler brændte. Hallen
Gjenlød af Vagtens Kalden,
Da Petrus til dem iilte.
Man bragte Bolt og Tvinge,
Slog ham i Lænkens Ringe.
Men han - Guds Vidne - smulte.

201

DEN 4DE JULI 1823.

*

I

Kan man vel synge muntert nok,
Omsuust af Vinens Purpurfloder,
I unge, smukke Damers Flok,
Ved Siden af en lystig Broder?
Er Visen fri og uden Tvang,
Saa stemmer den med Glassets Klang.

II

Man møder rundt om Bordets Bred
Saa søde Smiil, saa kjælne Blikke,
At man forstyrret neppe veed,
Hvis Skaal det er, man først skal drikke.
Dog hisset paa sin Hædersplads
Sees Gutten med det fyldte Glas.

III

Han er en dannis Ungersvend,
Som vi ei kunne nok berømme,
Foruden det, vor Hjertensven,
For hvem tilbunds vi Flasken tømme;
Han elsker som han kan og maa,
Med gode, hele Strømper paa.

IV

Andreas! denne Dag er Din;
Gud være prust for slige Dage,
202 Men ogsaa Du, som gav os Viin,
Og denne store Krandsekage,
O ædle Ven, til Minde om
Den Stund, da Du til Verden kom.

V

Klingklang! nu stød dit Glas mod mit!
Ved ærlig Jubel Visen ender:
Vor *Clausen* leve høit og frit!
Det ønsker alle brave Venner,
Og Damerne - hvor sød en Skaal;
Hurra! Hurra! *Andreses* Skaal!

203

KIRKEKLOKKEN.

I

"Syng Psalmerne, du liden Dreng,
I Kirken til Guds Ære;
Der skal du, ei paa grønnen Eng,
En hellig Søndag være.

II

Den store Klokke - hør kun til! -
Den kalder paa de Fromme;
Ifald du smutter bort, den vil
I Hælene dig komme.

III

Den vil af Taarnet springe ud,
Og humpe ned af Bakken,
Og, som et Himlens Straffebud,
Dig styrte over Nakken."

IV

Den Præken er saa tør og lang;
Den liden Dreng han gaber:
"Langt heller jeg med Fuglen sang
Derude for min Skaber!"

V

Han lister sig fra Kirkens Blok;
Han seer sig om saa fage:
"Den gamle Brumbas bliver nok
I Hullet paa sin Knage!"

VI

Han ligger ved den grønne Aa
Hos Lammene og skjemter.
204 Da hører han en Klokke slaae -
Hum, hum, bum, bum, det klemter.

VII

Og Klokken kommer, tung og seen,
Men som en malmsort Kjæmpe,
Der knækker Busk og løvrig Green
Og farer ei med Lempe.

VIII

Det var den liden Dreng, han tog
Saa hastig til at rende;
Han hørte, hvordan Kneblen slog;
Han turde sig ei vende.

IX

Han hørte, hvordan Klokken rap
I Hælene ham brummed -
Først da han ind i Kirken slap,
Den vrede Lyd forstummed.

X

Og da han satte fromt sig ned
I Choret paa sit Sæde,
Hang Klokken paa sit gamle Sted
Og dirrede af Glæde.

XI

Han tog til Hjerte sig den Sag;
Og vil ei mere vente
Herefter nogen Helligdag,
Til Klokken skal ham hente.

Frit efter Goethe.
205

HOLBERGS GRAV.

Din Grav, Holberg, er smuk; vor Wiedevelt har bygget
Dig ret et prægtigt Skrin, af Kirken overskygget.

Godt, at man satte dig blandt gamle Heltes Been;
Dog taler ei din Aand fra disse kolde Steen;
Her gaaer du ei igjen, saalidt som dybt i Lunden,
Ved Aaens grønne Bred, naar Maanen er oprunden;
Ei svæver du i Storm, omsust af Skyers Hær,
Og ei paa Marken gaaer i Lynets blanke Skjær.
Langt snarere man vil dig i en Landsby træffe,
Hvor Porten staaer paa Klem og alle Hunde bjæffe,
At skue roligt til, foruden Vee og Ak,
Maaskee hos Pigen selv, i Engen, paa en Stak.
Du skræmmer ingen bort, du smiler, rækker Haanden;
Med Guldsnor om sin Hat, fuldpaaklædt vandrer Aanden.
Og vil man følge dig til Gravens stille Læ,
Da gaaer du langsomt hen, hen til et Hyldetræ.
Opklappet, pyntet nys, den smalle Høi sig strækker,
Og Arv har hegnet den med tætte Buxbomhækker.
Did gaaer Pernille tidt, bevæget, sælsom rørt,
Om Morgenen, med Sand og Blomster i sit Skjørt.
Men fjernt fra Hyttens Qvist, naar Dæmringen indbryder,
En sagte, dæmpet Klang af Violinen lyder;
I aabent Vindue da Hendrik spiller der
Det kjære Instrument, som var hans Holberg kjær.

206

D: 22DE SEPTBR 1824

Jeg tar Dit Billed frem, at dæmpe Qualer;
Ak, kun Din fagre Skygge, Caroline!
Men dette Smiil og disse Træk er *Dine;*
Den høie Kjærlighed her stille taler.

Og Dine Breve, naar mig Aanden daler,
De gir mig atter Mod og slynge sine
Kjærlige Tanker styrkende i mine,
Og i en dunkel Sky mig Himlen maler.

Saameget skjænker Du mig fra det Fjerne.
Du er det lyse Skjær i mine Dage,
Og i min Nat Du er den høie Stjerne.

Naar kommer Du mig nærmere, Du Hulde?
Og fylder Savnet for den Længselsfulde?
O al min Glæde er en stille Klage!

207

FRØKENEN OG GARTNEREN.

Gartner, kan jeg faae hos Dem
Et par Duske Merian,
Rosmarin, Lavendel blaa,
Og en smule Timian?

Frøken, med Fornøjelse,
Strax skal jeg det hente
Hav den Godhed bare her
Et Minut at vente?

Dreng, bring Lænestolen hid!
Saa, nu vil vi ile;
Frøkenen maa være træt;
Vil De ikke hvile?

Dreng, gaae ned i Haugen, hent
Timian og det andet,
Stamp ei op i Landet
Men vær vaersom, see dig for,

208

ROMANZE.

I

Det var et frygteligt blæsende Vær,
Især paa Pladsen ved Slottet,
Det hvirvlede baade med Hatte og Fjær,
Og Læggene saae man blotted.

II

Vi kom just fra Præsten, min Kone og jeg -
Vor Bolig behøves er vide -
Nok, at vi tog den nærmeste Vei,
og krydsed med Vinden paa Side.

III

Men før jeg gaaer videre een Ting absolut
Er vigtig først at man kjender:

Min Brud var en noget aldrende Glut,
Men feed og feiende, Venner!

IV

Jeg fik hende fat den 1ste April,
og efter Avisen, forstaa mig!
Et Væsen, saa stadigt, med saadant et Smiil,
Jeg tænkte, hun kan ikke slaae dig.

V

Om ogsaa Næsen er glubsk og krum,
Er Krøllerne blide bag Øret,
Og over den noget puklede Rum -
Majestætisk bølgede Sløret.

209

VI

Er Tænderne ikke anseelige nok,
Fordi de fleste er borte,
Saa er det Andet næsten en Blok,
Og Øinene ligesom sorte.

VII

Som sagt, som vi med Tavl og med Top
Foer frem med Blæsten for Bagen,
Saa - Himmel og Jord - gik noget op,
Der holdt hendes Hat under Hagen.

VIII

Og - kunde jeg lugte det? - en, to, tre!

Husch fløi den fjærede Takkel!
Der stod jeg og gabed - Hvad maatte jeg see?
Ak ja dog det nøgne Spetakkel.

IX

Hun vilde krybe i Jorden ned,
Langt hellere nu end kneise;
Saavidt som Skalden buglede bred,
Var ei et Haar til at reise.

X

Og Hatten fløi, og Haarene med,
Jeg efter dem alle med Stokken,
Op over Høibro, langt afsted,
Gjennem hele Pidskebaandsflokken.

XI

Dybt i en Kjelders brogede Hals
Vel tre Snese Æg jeg knuste -
210 Hvor Lax og Meloner bydes tilfals,
Der raaatte vi ligge og puste.

XII

Der fik jeg den Bortrømte endelig fat,
Og prise kunde vi Lykken,
At endnu den store, flagrende Hat
Holdt som en Rovfugl Parykken.

XIII

Men hjemme - naa - der blev en Allarm;

Min Pukkel maatte det døie;
Hun bankede den med grædende Harm
Og sigtede efter mit Øie.

XIV

Hvi skulde jeg - raabte hun - leve den Dag
At faae en Mand som denne
Ved Siden af hvem en saadan Sag
En saa malicieux kan hænde?

XV

Det er din Skyld, din Skyld, din Knægt
Da vi var alene hos Præsten
Da skulde du havt lidt meer Respect
Og ikke - du veed nok Resten

XVI

Men ved den megen Famlen og Fjat
Jeg værgede mig efter Evne
Saa kunde man sagtens forpjudske en Hat
Og faae et Baand til at revne

211

XVII

Gud give jeg aldrig var født Dit Fæ
Liv eller Død, hvad er slemmest?
Hvor er der at finde en Krog? et Træ
Nei Langebro - det er nemmest

XVIII

Da kom just min Ven, en stor Filur,
Gudskeelov for det hjelpsomme Væsen;
Han har en inderlig brav Natur,
og Frokosten stod ham i Næsen

XIX

Han bærer sin Dragt efter gammel Skik,
Taer Verden som den kan falde,
Er mager og lidt forfalden til Drik,
Har ogsaa ondt ved at -.

XX

Hvad er der paa Færde med Jer, I to?
Hvad Satan, han sagde, er dette?
Er det at spise sin Mad i Ro?
Er det at være honette?

XXI

Han sagde - jeg kan ei huske det ret -
Men flydende, smuk var Talen -
Han sagde: hvad er der at gjøre ved det?
Og meget meer af Moralen.

* – 212

XXII

Han førte Thisted og flere an;
Det maatte paa Qvinden virke.
Det er en Allerhelvedesbrand,
Hver Søndag gaaer han i Kirke.

XXIII

Han sagde: hvad seer jeg? For Gudsskyld hør!
Sæt Skinken sæt Sennop paa Dugen!
Er det Aqvavit? hvad? Krabber og Kløer?
Naa, har I Fornuften, saa brag'en!

XXIV

Skaal! sagde han, skjænkte i Glasset, og loe.
Vi klinkede med Madammen;
Og siden den Tid, saa har jeg havt Ro.
Det skylder jeg ham altsammen

213

DEN BETÆNKSOMME

I

Du gaaer saalænge og hegler,
Sagde Krlgsraaden til mig igaar,
Til en af de andre Kegler
Snapper Lotte bort, dit Faar!

II

Det lader sig let nok sige;
Men jeg farer helst i Mag,
Saadan at frie til en Pige,
Det er en egen Sag.

III

Deels stemmer det aldeles ikke
Med mit Princip overeens,
Deels har hun en bandsat Hikke,

Deels gaaer hun lidt indtilbeens.
iv og Moderen er mig saa egen;
Saasnart jeg kommer der - væk!
Sidst blev jeg ganske forlegen
Og fik en ordentlig Skræk

V

Glutten sad ved sin Ranime
Og bukkede Hovedet ned;
Og strax den gode Madamme
Gik ud, jeg vidste Beskeed.

214

VI

Mit Blod begyndte at surre
Og gaae mig til Hovedet lidt,
Og hendes Mave at knurre
Som jeg har hørt det saa tidt.

VII

Et Vinsel gled fra Rammen,
Vi bukked os begge to;
Vore Pander knaldede sammen.
Et Varsel, skulde man tro.

VIII

Dog Vinsiet fik jeg til Lykke,
Og da jeg rakte det hen,
Saa kom jeg lidt til at trykke -
Og Barnet trykte igjen.

IX

Jeg tænkte: der har vi Chancen;
Nu gaaer det aldrig godt;
Nu kommer du ud af Ballancen!
Og hostede derfor smaat.

X

O Lotte, jeg føler - jeg følte
Hem, hem, hem, hem!
Min Gud, hvor du dig forkjølte,
Din Hoste er saare slem.

XI

Du kunde dig hoste til Døde
Hun sprang ud af Døren i Hast
215 Idet hun raabte[:] det Søde
Vil gjøre den mindre fast

XII

Hun kom med en Candlsstengel
Og med et Æg, som var raat,
Og da det var stift, den Engel:
Prøv - sagde hun - det gjør godt!

XIII

Jeg følte alt ved den anden
Theskefuld, som jeg fik ned,
Hvor det Søde steg mig til Panden,
Og hvordan mit Hjerte gled.

XIV

Og hurtig tog jeg Bestikket
Som altid, var ei seen,
Tog Hatten paa Øieblikket,
Og Kjærlighed gav mig Been.

XV

Man kan behøve sin Fatning
Naar man skal falde paa Knæ -
Hvad faaer man til Æreserstatning
Naair man bær sig ad som et Fæ?

216

KONE, KONE, HJEM DU GAA

I

Kone, Kone, hjem du gaa,
Din Mand er blevet vov.
Er han vov? Gudskelov!
Nok en Dands, rask paa Taa,
Siden vil jeg hjemad gaae

II

Kone, Kone, hjem du gaa,
De har hentet Docter Elunt.
Docter Klunt? sving mig rundt!
Nok en Dands, rask paa Taa,
Siden vil jeg hjemad gaae

III

Kone, Kone, hjem du gaa,

Din Mand har faaet Hikke.
Fik han Hikke? Lad ham ligge!
Nok en Dands, rask paa Taa,
Siden vil jeg hjemad gaae

IV

Kone, Kone, hjem du gaae,
Din Mand strider saa haardt -
Strider han haardt, varer det kort!
[Nok en Dands, rask paa Taa,
Siden vil jeg hjemad gaae]

V

Kone, Kone, hjem du gaae,
Nu gav han Aanden op.
217 Aanden op? Heisa! hop!
Nok en Dands[, rask paa Taa,
Siden vil jeg hjemad gaae]

VI

Kone, Kone, hjem du gaae,
Tiden den er kort.
Er den kort? Saa bær ham bort
[Nok en Dands, rask paa Taa,
Siden vil jeg hjemad gaae]

VII

Kone, Kone, hjem du gaa,
En anden vil alt frie.
Vil han frie? lad ham bi!
Nok en Dands, rask paa Taa,
Siden vil jeg hjemad gaae.

218

IDYLL

I

Hun: Ved det klare Morgengry
Var ei Plet paa Himlen;
Pyntet ud af Port og By
Væltede sig Vrimlen;
Han: Men med eet der kom en Sky
Kulsort op paa Himlen;
.Under Egens Paraplui
Samler nu sig Stimlen.

II

Hun: Hør paa Træets grønne Blad
Hvordan Regnen suser!
Alle fik et dygtigt Bad
Paa de tynde Blouser.
Han: Lad os ikke skilles ad -
Skjøndt - ved alle Muser! -
Denne Mand dig trykker flad
Og din Hat han knuser -

III

Hun: See! det bliver ei saa slemt
Som vi Alle tænkte;
Tordenbygen kun i Skjæmt
Med sit Vaadt os stænkte.
Han: Alle Venner, munter stemt,
Sig i Græsset slængte,
Maanen, som var reen forglemt,
Paa en Sky sig hængte.

219

IV

Hun: Giv mig, Engel, nu din Arm,
Alt for stærkt du stamper!
Hør i Teltet Sang og Larm!
See hvor Engen damper!
Han: Ei forkjøl din hvide Barm
Hør hvor Mængden tramper!
Vi vil dandse os lidt varm
See de tændte Lamper

V

Hun: Nu bag Lundens tætte Krat
Er alt sunken Solen,
Duggen falder stærkt i Nat
Drivvaad er mig Kjolen.
Han: Disse Pletter paa din Hat,
Disse Stænk paa Kjolen,
O de klæde dig, min Skat,
Som lidt Dug Violen.

VI

Hnn: Hele Stadsen som en Klud
Jeg har Grund til Klagen
Strømperne - Ei du min Gud,
Aldrig saae jeg Magen!
Han: Silkelokken falder ud -
Hvad gjør det til Sagen?
Du har været faur og prud,
Søde, hele Dagen.

VII

Hun: Immer falde Draaber smaat
Gjennem Bøgens Duske,
220 Og I Mørket Ikke godt
Kan man Veien huske!
Han: Ak, hvad siger vel lidt Vaadt?
Søde, lad det ruske!
Bedre end et Herreslot
Er de tætte Buske.

221

LIIGVERS

I

Hvor Livet er kort!
Nys stod han i Blomster, nu bæres han bort.
Den evige Hikke
Den loved ei godt, det saae jeg forud.
Vor Herre ham sendte det ranglende Bud,
Han tøvede ikke.
Hvis Himlen gjenlyder af jublende Stemme
Og ikkun af Gammen bestaaer
- Som Skriften spaaer -
Saa vil han snart føle sig hjemme

II

Der ligger hans Hat,
Henkastet i Støvet, øde, forladt;
Den Hat, som har skygget
Hans Isse, skjøndt begge var fattig paa Haar.
Uhret - det brugte han ikke - det staaer.
Det Bord har han rykket
Til Sengen, den Stakkel, ei efter Vandet -
Men Viinflasken staaer uden Prop.
Den trak han op -
Det var ham saa klogt som alt andet.

III

Chatollet er lukt,
Forseglet - tomt - blev aldrigen brugt.
Hør Liigvognen runger!
Der hænger de Fugle, han satte i Hæk
Saa kort før sin Afgang; flyv I kun væk,
222 Flyv ud, mine Unger,
Og syng paa Stakittet om Graven -
Jeg græder. Jeg misted en Ven!
Naar sees vi igjen?
Deroppe i Paradiishaven?

IV

Min Arv - vil I see!
En Punscheskaal. Ak, imod Jammer og Vee
Et Skjold her i Verden.
Farvel, min Broder, farvel paa dit Tog!
Strøe Blomster, Drenge, tykt paa hans Laag!
Syng Visen, han digted, her er den!
Liigbærere, drik til den kryddrede Kringle!
En Taar endnu, det glider nok ned;
Han bliver ei vred,
Han leer fra sin Sky, naar I dingle.

223

GRUBLEREN.

I

Lad mig sige
Dig Besked
Om mit Hjertes
Lønlighed.

II

Hvad mig glæder,
Hvad med Lyst
Oftest fylder
Dette Bryst.

III

Ingen Tummel,
Ingen Glands;
Ikke Ærens
Døde Krands.

IV

Ikke Venskabs
Milde Dyd;
Ikke Elskovs
Drukne Fryd.

V

Hvad mig glæder,
Hvad med Lyst
Oftest fylder
Dette Bryst:

224

VI

Er den stille,
Er den tro
Eftertankes
Dybe Ro.

225

UNDSKYLD MIG, BEDSTE VEN

Undskyld mig, bedste Ven!
Du savnes ikke meer;
Jeg gaaer min egen Vei,
Forelsket, som du seer.

Og du, Natur, vær s'god!
Lad dine Drosler slaae,
Riv dine Farver ud,
Og stryg dem paa det Graa!

Tillad! Som fordum vel
Jeg hænger ved din Arm;
Men jeg har intet Blik
For Rosen ved din Barm.

Mig har Forliebelsen
- Imellem os, som sagt -
I Daarekisten halvt
Og halvt i Himlen bragt.

226

JEG SAD MED DIG BAG MALVER, HULDT I SKYGGE

Jeg sad med Dig bag Malver, huldt i Skygge
Du talte intet; sur og lang blev Tiden
Thi ak, besværlig sad en Ven ved Siden
Min Harm jeg maatte da i Ord udtrykke:

O bedste Ven, Dit Selskab er min Lykke
Og din Vedhængenhed er ikke liden
O bliv Du kun! Men tænk dog efter siden
Var, hvis Du gik, det ei et Venskabsstykke

Han reiste sig, og gik; Du vilde følge
Jeg sagde: Bliv! i Eensomheden, Pige!
Hvad har vi to hinanden der at sige?

Min Kjærlighed jeg kunde trodsig dølge
Ironisk Krampe overvandt mit Hjerte
Jeg saae Dit Smiil, halvt var det Fryd, halvt Smerte.

227

SONNET

Jeg sad med dig bag Malver, huldt i Skygge.
Vi talte intet Krybende blev Tiden.
Besværlig sad vor bedste Ven ved Siden.
Jeg saae dig Bladene af Busken rykke.

Ven, hvidsked jeg, dit Selskab er vor Lykke;
Men din Vedhængenhed, som ei er liden,
Var kjærere, jeg nægter ikke, siden.
Han reiste sig og gik. Et Venskabsstykke!

Da greb jeg om din Haand bag røde Malve.
O havde jeg nu, raabte jeg, at byde
Et Hjerte, som var værd at ei forskyde,

Men jeg har kun et halvt. "Giv mig det halve
Lød Svaret fra din Mund, o jeg vil gjerne dele
Med andre dit, men du har mit det hele!"

228

MIN GLUT FORSTAAER AT LØSE SJÆLENS

KNUDER

Min Glut forstaaer at løse Sjælens Knuder;
Fortvivler el, fordi at Traaden kurrer;
Hun trækker Sødme af de skarpe Burrer
Og samler Bær hvor Afgrundskanten luder.

Om Skjæbnen end i Vægterhornet tuder
Og Rædslens store Hund i Mørket knurrer:
Rolig sit muntre Tankehjul hun snurrer
Og nynner Visen om de høie Guder.

Og hun har sagt, at om end Laurbærkrandsen
Faldt af mit Hoved, faldt som visne Blade,
Og i dens Sted vildt hvirvled Helvedglandsen

Hun vilde dog mit Hjerte ei forlade,
Men selv i Mørkets slangefyldte Dale
Min arme Sjæl med Kjærlighed husvale.

229

HVAD VIL DU HER? HVAD SØGER DU VED HUSET

Hvad vil du her? hvad søger du ved Huset?
Dets Dør er lukt; ei høres Lyd derinde.
Kun Edderkoppene i Salen spinde,
og Bulmeurten suger Gift i Gruset.

Du dvæler end? har dig en Drøm beruset?
Her stryger over brusten Gavl og Tinde
Harmonisk ikke Nattehimlens Vinde;
Det Taam, du stirrer paa, har Lynet knuset.

"O lad mig dvæle, hvor jeg helst vil dvæle!
Lad mig kun eensom i den brede Skygge,
Hvor Muren høit mod Skyerne sig reiser.

De fromme Svaler ved Gesimsen bygge.
Paa Taget Storken i sin Rede kneiser;
Og Maanskin er her jo, og Dødes Sjæle."

230

DER VAR EN TID, DA VENSKAB VAR MIT ALT

Der var en Tid, da Venskab var mit Alt;
Det kunde ene Fryd og Kraft mig laane.
For Kjærlighed det siden sagtens faldt.
Ved Morgenrødens Skjær en blegnet Maane.
Som Solen, Elskov lyser meer og mindre,
Dens Himmel maa imellem dunkelt blaane:
Da see vi Venskabsstjernen stort at tindre.